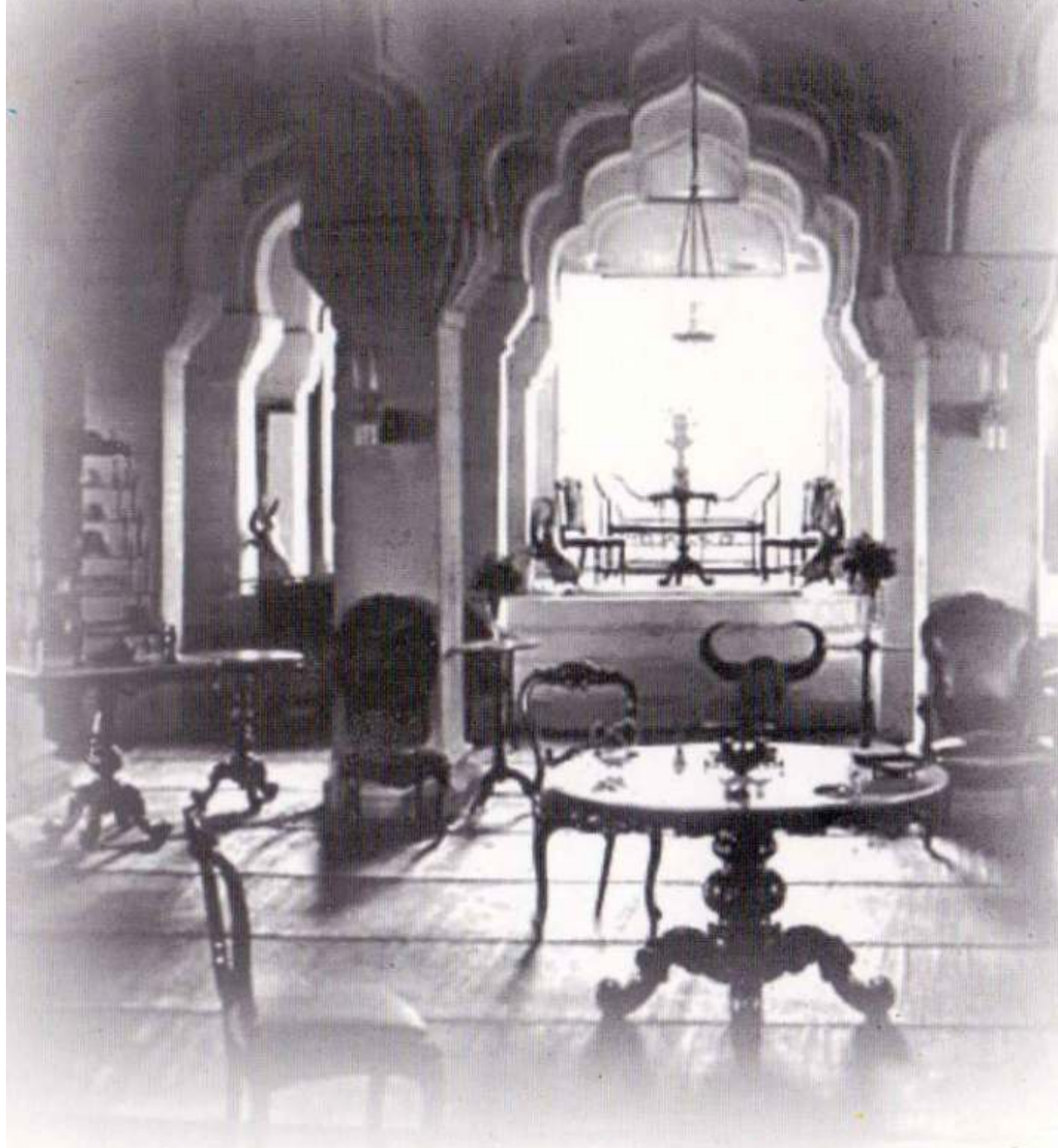

நாயக்கர் மாளிகை

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

நாயக்கர் மாளிகை!

‘மொத்தமாய் பதினாலாயிரம் சதுர அடியில் உட்பரப்பு. இதுபோக மாடியில் ஒரு பதினாலாயிரம் சதுர அடி (14000). ஆகமொத்தம் இருபத்தி எட்டாயிரம் சதுர அடியில் அமைந்த மாளிகை அது!

1950ல் ஒருமுறை விக்ரம நாயக்கர் மைசூர் வரை போயிருந்தார். அங்குள்ள லலித மஹாலும், அரண்மனையும் அவரை வெகுவாக பாதித்துவிட்டன.

அதன் எதிரொலியாகத்தான் விக்ரம நாயக்கபுரத்தில் அவர் இருபத்தி எட்டாயிரம் சதுர அடியில் மாளிகையை எழுப்பினார்.

தரையெல்லாம் சலவைக்கற்கள்! ராஜஸ்தானுக்கே லாரிகளை அனுப்பி நேராக சென்று வாங்கி வந்தார். மாளிகைக்குள் உள்ள மரங்களுக்காகவே ஒரு கப்பல் நிறைய மரத்துண்டுகள் தூத்துக்குடி துறைமுகத்திற்கு வந்தது. இப்படி பார்த்துப் பார்த்து கட்டிய மாளிகை அது. இருந்தும், கிருகப்பிரவேசத்தின்போது ஒரு விபரீதம் போல நாயக்கரின் பட்டு வேட்டியில் தீ பிடித்தது!

தன்னந்தோப்பில் தென்றல் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

அருகிலேயே ஆவென்று அரக்கனின் வாய்போல வாட்டக்கேணி. அதில் தளும்பத் தளும்பத் தண்ணீர். அதன் ஒரு ஓரமாய் பம்பு செட்டை உள்ளடக்கிய அறை. அறை முகப்பில் கயிற்றுக்கட்டில் ஒன்று கிடந்தது. பக்கமாய் ஒரு பிளாஸ்டிக் மோடோ.

மோடோ மேல் விஸ்கி பாட்டிலும், அவித்த முட்டையும் தயாராக இருந்தன. கூடவே பொன் மேனியும் தயாராக இருந்தாள்!

அவ்வப்போது நிமிர்ந்து அந்த அறைக்கு வருபவர்களை அழைத்துவரும் ஒற்றையடிப் பாதையை பார்த்தபடி இருந்தாள்.

பரந்தாம நாயக்கர் வருவதாக சொல்லியிருந்தார்.

இந்த தோப்பே அவருடையதுதான்.

மொத்தமாய் மூவாயிரத்து தொண்ணூறு தென்னைகள்! முப்பது ஏக்கரில் அவை ராணுவ வீரர்கள் அணிவகுத்து நிற்கின்ற மாதிரி வரிசையாக தலையில் தென்னங் குலைகளோடு நின்று கொண்டிருந்தன.

சில கிடுகுகள் மேல் வரிசையாய் சிளிகள் வந்து அமர்ந்து கொண்டிருக்க பார்க்க படுரம்யமாக இருந்தது.

தோப்பு முகப்பில் ஒரு பெரிய இரும்பு வேலிக் கதவு. வேல்கம்புகளை தொகுத்துக் கட்டியது போல் அது இருந்தது. அந்த வேலிக் கதவை ஒட்டி ஒரு சிறிய குடிசை. குடிசையில் அடுப்பை ஊதியபடி சோறு பொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சொர்ணம் - அந்தத் தோப்புக் காவலாளியான கருப்பையாவின் மனைவி. கருப்பையா தோப்பில் ஏதாவது மரத்தடியில்தான் இருப்பான்.

மரத்தில் கோர்த்துக் கொண்டுவிட்ட சடைகளை மீட்டுங்குவது, காய்ந்த கிடுகுகுகளை வெட்டி ஓரம் சுட்டு வது, கீழே விழுந்திருக்கும் குறும்பைத் தேங்காய்களைப் பொறுக்கி ஒரு ஓரமாய் குவித்து வைப்பது என்று அவனுக்கு வேலை சரியாக இருக்கும்.

அவ்வளவு பெரிய தென்னந்தோப்பு அது.

பரந்தாம நாயக்கருக்குச் சொந்தம்.... அப்படி ஒன்றும் அவராக சம்பாதித்துவிடவில்லை. எல்லாம் முப்பாட்டன் காலத்து சொத்து.

அதை விற்றுக் கரியாக்கிவிடாமல் அவர் காபந்து செய்து கொண்டிருப்பதே பெரிய விஷயம் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

அதோ அவரே வந்துவிட்டாரே....

மெல்லிய திணறலுடன் அவரது புதிய இண்டிகா கார் தோப்பு முகப்பில் அந்த வேல்கம்பு கிராதிக்கதவு முன்னால் தேங்கி நின்றது.

அவரும் எட்டுமுழ நூல் வேட்டிச் சரசரப்போடு இறங்கினார்.

சந்தனக் கலரில் முழுக்கை சட்டை. ஆனால் முழங்கைவரை அதை மடித்து விட்டிருந்தார்.

மார்பில் இரண்டு பட்டன்களை வேறு திறந்து விட்டிருந்தார். ஒன்பது பவுனில் தங்கச் சங்கிலி அவரது புகபுக மார்பின் மேல் தவழ்ந்தபடி இருந்தது. மார்பில் ஏதோ புதர்போல முடிக்கப்பட்டம்.

புதர்போல் முடியிருந்தால் பெண்களுக்கு மிகவும் பிடிக்குமாமே?

அதனால்தான் பொன்மேனியும் அவருக்காக வந்து காத்துக் கிடக்கிறாளோ?

காரைவிட்டு இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்திருந்த நாயக்கரைப் பார்த்துவிட்டு குடிசைக்குள் இருந்து ஓடி வெளியே வந்தாள் சொர்ணம்.

கையில் அகப்பைக் கரண்டி இருந்தது. அதை அக்குளில் செருகியபடி “கும்புட் றேங்க.” என்றாள்.

நாயக்கர் முகத்தில் பதிலுக்கு ஒரு தெற்றுப் புன்னகை. நடை என்னவோ கிணற்றை நோக்கித்தான் இருந்தது.

குறிப்பாக கிணற்றருகே பம்புசெட் ருமை நோக்கித்தான் இருந்தது.

ரூம் முகப்பில் கட்டிலை ஒட்டி பொன்மேனியும் தெரிந்தாள். அவள் கண்ணில் பட்ட நொடி, உடம்பின் நரம்பில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் வெடிமருந்து திரிக்கு நெருப்பு வைத்த மாதிரி ஒரு தீ ஜ்வாலை பற்றி எரிய . ழரம்பித்தது. பொன்மேனியும் பெயருக்கு ஏற்றமாதிரி மொன்னை அரைத்துப் பூசிக்கொண்டது போலத்தான் இருந்தாள்.

ஐந்தரை அடி உயரம்.

.அதில் முன்றரை அடி உயரத்திற்கு கூந்தல்.

தோளும், மார்பும் மஞ்சக்கடம்பு மரத்தில் செதுக்கியதுபோல இருந்தது.

வயிற்றுப் பாகத்தில் பிரம்மன் பால்கோவாவை கிளறிக் கொட்டியிருந்தான்.

கண்களில் ஒரு முத்து தெரிய, அதை அவள் அடிக்கடி சிமிட்டும்போது ஒரு சிமிட்டலுக்கு ழரம் . ழண் அப்படியே வேரோடு விழுவான் போலத் தோன்றியது.

.அதனால்தான் பரந்தாம நாயக்கரும் விழுந்து விட்டாரோ?

அருகே நெருங்கிவிட்ட அவரைப் பார்த்து அவள் சிரித்தாள்.

அவரும் அதை ரசித்தபடியே கட்டிலில் அமர்ந்தார். வெள்ளையும் கறுப்புமாய் வளர்ந்திருந்த கடாமீசையை ஒரு நீவு நீவிக் கொண்டார்.

அந்த நீவலில் அநியாயத்திற்கு ஒரு பணக்காரத்திமிர் தெரிந்தது.

“என்ன அப்படி பாக்குறிக?” - அவள் வாயைத் திறந்தாள்.

“கிழங்காட்டம் இருந்தா பாக்காம என்ன பண்ண?”

அவரும் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அவள் உடனே வெட்கத்தோடு முந்தானையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டாள்.

“அடேங்கப்பா... உனக்குக்கூட வெட்கமா?”

அவர் கேட்டவிதத்தில் சரியான கேலி. ஆனால் அவளோ அந்த கேலியை ஒரு அம்பாக நினைத்துக் கொண்டாள். அது தன்னை வந்து நறுக்கென்று தைத்து விட்டதுபோல் உணர்ந்தாள். விருட்டென்று எழுந்தாள். சேலையையும் சரிசெய்து கொண்டாள். விறுவிறுவென்று வெளியேறத் தொடங்கினாள்.

பரந்தாம நாயக்கருக்கு கொஞ்சம் செவ்வெறும்பு கடித்த மாதிரிதான் இருந்தது.

“ஏபுள்ள... இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டேன்னு இழுத்து மூடிகிட்ட கிளம்பிட்ட...?”

- நின்ற நிலையில் கத்தினார். பல அடி தூரம்வரை சென்றுவிட்டவள் நின்றாள். உடனே.... மெல்ல திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“அடேங்கப்பா... இது என்ன போக? நான் என்ன பெரிசா சொல்லக் கூடாததை சொல்லிப் போட்டேன்னு இப்படி கிளம்பிப்புட்டே...?”

மீண்டும் நாயக்கரிடம் கேள்வி.

அவள் மெல்லத் திரும்பி வந்தாள்.

கண்களில் கண்ணீர் திரண்டிருந்தது.

பரந்தாம நாயக்கருக்கும் - அதைப் பார்க்க - அவள் இதயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வலிபுரிந்தது.

“அடங் கொப்புரானே.... என்னா புள்ள இது... எதுக்கு அழுவறே?” - அவரிடமும் பதட்டம்.

அவள் கண்களில் திரண்டிருந்த கண்ணீர் மார்பில் சொட்டத் தொடங்கியது.

அவளும் மெல்ல வாயைத் திறந்தாள்.

“நாயக்கரே... என்னைத் தெரியலியா உங்களுக்கு?”

- என்று விசம்பும் குரலில் மெலிதாகக் கேட்டாள்.

“தெரியலியே...”

- அவர் பதில் மேலும் அவளை அழுகைக்குள் ளாக்கியது.

“அட எதுக்கு இப்படி முணுக்கு முணுக்குன்னு அழுவறே? நான் என்ன சொல்லிபுட்டேன் - தெரியலைன்னுதானே சொன்னேன்”

“காசுக்காரனார் மல்லிகைத் தோட்டமாச்சும் ஞாபகத்துல இருக்கா?” - அவள் விகம்பலோடு தொடர்ந்து கேட்கவும் அவர் நெற்றியில் சுருக்கம் விழுந்தது. அவர் யோசிக்கிறார் என்பதும் தெரிந்தது. சில நொடிகளுக்குப் பின் வாயைத் திறந்தார்.

“சேலம் காசுக்காரனார் மல்லிகைத் தோட்டத் தையா சொல்றே?” - அவள் தலை ஆடியது. ஆமோ தித்தது.

“அதுக்கென்ன?” மீண்டும் அவர்தான் இப்படி கேட்டது.

“அதுகென்னவா...? அங்க ஒரு சிறுக்கி உங்களுக்காகவே தினம் தினம் தோட்டத்துக்கு வந்தாளே... அவளையாச்சும் ஞாபகம் இருக்குதா?”

“அட ஆமாம்... பதினாறு பதினேழு வருஷத்துக்கு முந்தின சம்பவம்ல அது. அது... அது நீயா?”

“அப்பா... இப்பவாச்சும் வழிக்கு வந்தீங்களே...”

“சத்தியமா சொல்றேன் ஞாபகமில்ல புள்ள... ஆமா, நீ எப்படி இப்படி எல்லாருக்கும் பொதுவாகிப் போனே?”

“நான் பொது இல்ல...” - சொல்லும்போதே அவளிடம் மீண்டும் கண்ணீர்.

“என்ன புள்ள சொல்றே?”

“இந்த பொன்மேனி பொது இல்ல நாயக்கரே... நான் செல்லமுத்துக் கவுண்டரோட சம்சாரம்!”

“என்னாது... நீ இன்னொருத்தன் பொஞ் சாதியா?” - அவரிடம் ஏராளமான அதிர்வு.

“ஆமாம்... என் புருஷனும் ஒண்ணும் லேசுபாசான ஜன் இல்ல. அவரும் உங்களப்போல நிலம் நீச்சு, காரு பங்களான்னு வெச்சுருந்தவருதான்....”

“அடக் கெரகமே... அப்புறம் ஏன் என் தோப்புல என்னைப் படுக்கவந்தே?”

“எல்லாம் தலையெழுத்து நாயக்கரே... தலை யெழுத்து...” - அவளிடம் மீண்டும் கண்ணீர் கொப்ப விக்க ஆரம்பித்தது.

“அதான் நான் ‘உனக்கும் வெக்கமா’ன்னு கேட் டு அருத்திருச்சா?”

“அதுமட்டுமில்ல... என்னிய அடையாளம்கூடத் தெரியாத அளவுக்குல்ல மாறிட்டீர்?”

“அது சரி... தினம் ஒருத்தி இங்க வர்றா, நானும் தெரம்பு இருக்கற வரை அனுபவிப்போமேன்னு ஆறிரலோகத்து இந்திரனா என்னை நினைச்சகிட்டு எல்லாபிக்கிறேன். இதுல உன்முகம் எப்படி ஞாபகம் ஆறாகும?”

“சரி இப்ப ஞாபகம் இருக்குதுல்ல...?”

“அதான் யாருன்னு தெரிஞ்சுபோச்சே... ஆமா... புருஷன் இருக்க என்னாண்ட வந்துருக்கியே... ஆறாகுமே...” நாயக்கர் பாய்ண்ட்டைத் தொட்டார்.

“எல்லாம் தலையெழுத்து...” - அவளும் நொந்து கொண்டாள்.

“அப்படின்னா...?”

“அவரு கைலாசம் போய் மூணு மாசத்துக்குமேலே ஆயிடுச்சு.”

“ஓ.... போய்ட்டாராக்கும். சரி கழுத... விட்டுத் தள்ளு. பொழைக்க எம்புட்டோ வழிமுறைங்க இருக்குதே.... இந்தத் தொழிலுக்கா நீ வரணும்?”

“நான் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்துட்டதா உங்களுக்கு யார் சொன்னா?”

“பொறவு....?”

“உங்க நிழல்லையே இனி காலம் பூரா இருந்துடலாம்னுதான் இங்க வந்துட்டேன்....”

“என்ன சொல்றே...?” - நாயக்கரிடம் அதிகபட்ச அதிர்ச்சி பரவியது.

“நிரந்தரமா உங்களாண்டையே தங்கிட்டுறேனே...?” குழைந்தாள் பொன்மேனி.

“அடி ஆத்தி... பர்மனன்டாவா?”

“ஆமாம்...”

“அது சரி... உன் புருஷனுக்கும் காடு கழனி, நிலம் நீச்சுன்னு இருக்கறதா சொன்னியே... அதெல்லாம் என்னாச்சு?”

- நாயக்கர் அந்த கேள்விகேட்ட மறுநொடி மீண்டும் அவள் கண்களில் ஒரு கண்ணீர்ப் பிரவாகம்.

“என்ன புள்ள... திரும்ப எதுக்கு அழுவறே?”

“அந்த கதையைக் கேட்டா உங்க நெஞ்சம் நஞ்சு போகும். ஈரக்குலையே ஆடிப்போயிடும்.” - பொன் மேனி பீடிகை போட்டாள்.

உல்லாசமாக இருக்க வேண்டிய வேளையில் பாரந்தாம நாயக்கரும் அவள் போட்ட பீடிகையில் அர்ப்படியே அடங்கியவராக அவள் வாயையே பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

அவள் ‘நாயக்கர் பங்களா...’ என்று ஆரம்பித்தாள்!

‘அந்த வட்டாரத்திலேயே விக்ரம வட்டாரத்திலேயே விக்ரம நாயக்கரின் மாளிகைதான் மகா பெரியது. ஜில்லாவிற்கு வரும் எந்த ஒரு பெரிய மனிதரும் நாயக்கர் மாளிகைக்கு வராமல் போனதில்லை.

வந்து வாயைப் பிளந்துகொண்டு நிற்காமலும் இருந்ததில்லை.

“நாயக்கரே! நீர் தானய்யா இந்த ஜில்லாவுக்கே ராசா” என்று புகழாதவர்களை விரல்விட்டு எண்ணி விடலாம்.

அவர்களில் ஒருவர்தான் மேட்டாங்கரை ஜம்புலிங்கம். ஜம்புலிங்கத்துக்கு தன் கொடியே உயரமாக பறக்க வேண்டும் என்பது விருப்பம்.

விக்ரம நாயக்கர் மாளிகை கட்டும் முன்வரை ஜம்புலிங்கம் பெயர்தான் அந்த வட்டாரத்தில் எதற்கும் அடிபடும். ஆனால் அந்த மாளிகை உருவானபிறகு ஜம்புலிங்கம் பெயர் தானாகப் பின்னே போய் விட்டது.

தமிழ்நாட்டின் பிரபல நடிகர் ஒருவர்கூட நாயக்கர் மாளிகை பற்றி அறிந்து அங்கே வந்து தங்கி ஒருவாரம் வரை ஓய்வெடுத்தார். அந்த நடிகர்தான் அடுத்த முதல்வர் என்று ஊரே பேசிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அவர் முதல்வரானால் நாயக்கருக்கும் நிச்சயமாக ஒரு எம்.எல்.ஏ. சீட்டோ எம்.பி. சீட்டோ உறுதி என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அக்கடாவென்றிருந்த நாயக்கர் இப்படி மாளிகை கட்டி அதன் புகழாலேயே எம்.பி., எம்.எல்.ஏ.யாகவும் ஆகிவிட்டால் அப்புறம் தன் நிலை மண்ணைவிட கேவலமாகிவிடும் என்று தோன்றியது ஜம்புலிங்கத்துக்கு

அடுத்தநொடி அவர் போய்ப் பார்த்தது அல்லிக்கரை செங்கமலத்தைத்தான்!

அல்லிக்கரை செங்கமலம் அள்ளி முடியாத மனிதர்
களே அந்த வட்டாரத்தில் இல்லை!

செல்லமுத்துக் கவுண்டரின் தென்னந்
தோப்பில் வரிசையாக லாரிகள் நின்
றிருந்தன.

ஒவ்வொன்றிலும் பத்தாயிரத்து எட்டு காய்கள்
என்று எண்ணி லோட் செய்ததில் மொத்தமாய் பத்து
லாரிகள்!

லட்சத்துக்கும் மேல் அதில் காய்கள்.

ஒரு காய்க்கு மார்க்கெட் மதிப்பு மூன்றுரூபாய்!
காய் ஒவ்வொன்றும் நல்ல காராம் பசுவின் மடியைப்
போல் அத்தனை பெரிது!

சில்லரை விலைக்குப் போகும்போது மூன்று
ரூபாய் காய் ஐந்து ரூபாயில் போய் நின்றுவிடும்.

மொத்தமாய் லட்சம் காய்க்கும் மூன்று லட்ச
ரூபாய்!

. அவ்வளவையும் ஐநூறு ரூபாய் நோட்டில் அடக்கி
அதையும் ஒரு தோல் பையில் அடக்கி செல்லமுத்து
கவுண்டரிடம் தருவதற்காக வந்தார் மொத்த வியாபாரி
நாற்காமணி.

“என்னாலே எல்லாம் சரியா இருக்குதா?”

“எண்ணிப் பார்த்துக்குங்க...”

“அதெல்லாம் எதுக்குய்யா... இன்னிக்கு நேத்தா நீ
விலைக்கு வாங்கறே?”

“அப்ப சரியா இருக்குதான்னு நீங்க கேக்கலாமா?”

“நான் கேட்டது உன் ரூபாயை இல்ல. என் தேங்காயை...”

“என்னை நீங்க நம்புறமாதிரி உங்களை நான் நம்புறேன் கவுண்டரே.”

“நல்லது... நாம அந்த சாமியை நம்புவோம்” - கவுண்டர் கலகலப்பாக சொல்லிக் கையை அசைக்கவும் லாரிகள் சீறிக்கொண்டு புறப்பட்டன.

கவுண்டரின் கையிலும் கொத்தாக மூன்று லட்ச ரூபாய்.

சுற்று வட்டாரத்தில் எல்லாத் தென்னையும் பூச்சி விழுந்து விளைச்சல் இல்லாத நிலையில் இருக்க, கவுண்டர் மட்டும் எப்படியோ தப்பித்து விட்டார்.

கேட்டால், ‘எல்லாம் அணைக்கரைப்பட்டி ஆஞ்சனேயன் கருணை’ என்பார்.

தொட்டதற்கெல்லாம் ஆஞ்சனேயா’ என்று அவனைக் கூப்பிடுமளவு ஆழமான பக்தி உடையவர்.

மூன்று லட்சம் ரூபாயோடு புறப்படத் தயாரானவர் எதிரில் பொன்னுசாமிப் பிள்ளை வந்தபடி இருந்தார். கவுண்டரின் பால்ய ஸ்னேகிதர்!

“வாவே பொன்னு... இப்பத்தான் வர வழி தெரிஞ்சிச்சா உனக்கு...”

“அட நீ ஒண்ணு செல்லமுத்து.... ஒரு பத்து நாளாவே வேலை பெண்டு கழண்டு போச்சு...”

“எலேய் எவண்டாவன்... மரத்துல ஏறி நாலு இளநீர் வெட்டுங்கடா...” - வேலைக்காரங்களுக்கு உத்தரவு போட்டுவிட்டு இருவருமாய் சென்று ஒரு வேப்ப மரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த பிரம்பு நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர்.

“அப்புறம்....?”

“ஒரு முக்கிய விசயமாத்தான் உன்னிய பாக்க வந்தேன்.”

“என்ன... உன் பொண்ணுக்கு மாப்ளை பாத்துட்டியாக்கும்.”

“இல்லப்பா... இது வேற சமாச்சாரம்!”

“விவரமா சொல்லு...”

“விக்ரம நாயக்கபுரம் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கியா?” - பொன்னுசாமிப் பிள்ளை கேட்டநொடி செல்லமுத்துக் கவுண்டர் நெற்றியில் சுருக்கம் விழுந்தது.

இடையே வேலைக்காரனின் இளநீர்க் கைகளும் நீண்டன. அதை வாங்கி வாயோரமாய் ஒரு கவிழ்ப்பு கவிழ்த்து ஒரு மொடக்கு இளநீரைப் பருகிவிட்டு மீசையை நீவிவிட்டுக்கொண்டே,

“அந்த பேய் பங்களா விக்ரம நாயக்கபுரம் நாலே?” என்றார் நிதானமாய்.

“அப்ப விக்ரம நாயக்கபுரம் பத்தி உனக்கும் தெரியுமா சொல்லு...”

“அதுக்கென்ன பொன்னு...?”

“இல்ல... இந்த பேயி பிசாசுங்களைப் பத்தி யெல்லாம் நீ என்ன நினைக்கிறே?”

“என்ன திடீர்னு அந்த ஊரைப் பத்தி பேசிப்புட்டு சட்டுன்னு பேய் பிசாசுங்களுக்கு தாலிட்டே...?”

“நீ என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லு. பேய் பிசாசுங்க பத்தி என்ன நினைக்கிறே நீ?”

“இப்படி திடீர்ன்னு பேய் பிசாசு பத்தி கேட்டா நான் என்னத்தடா சொல்ல...?”

அது என்ன பழகிப்பார்த்து பதில் சொல்ற சமாச்சாரமா?”

“அதுசரி... உனக்கு அந்தமட்டுல ஒரு அபிப்ராயம் இருக்கும்ல...?”

“அபிப்ராயம்னா...?”

“யப்பா... எதுக்கு இப்படி வளைச்சு வளைச்சு பேசிக்கிட்டு? பேயும் பிசாசும் இருக்கறதா நீ நம்புறியா?”

“நீ கேக்கறத பார்த்தா விக்ரம நாயக்கபுரத்துல அந்த பேய் மாளிகையை வாங்கப் போறியா என்ன?”

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் நேராக விஷயத்தை தொட்டார்.

பொன்னுசாமிப் பிள்ளையும் ஆச்சரியமாகி ஒரு ஆழப்பார்வை பார்த்தார்.

“என்னா... கேக்கறேன்ல - அந்த பங்களாவை வாங்கப்போறியா... என்ன?”

“ஆமாம் செல்லமுத்து- இன்னிக்கெல்லாம் பத்துக் கோடி ரூபாய் மதிப்பாம் அதுக்கு... ஆனா வெறும் பத்துலட்சத்துக்கு வருதுப்பா.”

“அதான் பேயும் பிசாசும் அந்த மானிகைல கூத்தடிக்குதுக்கறாங்கல்ல. அதை வாங்கி அதுகளோட குடும்பம் நடத்தப் போறியா நீ?”

“அதுக்குதான் உன்கிட்ட கேட்டேன் - பேய்பிசாசு மேல உனக்கு நம்பிக்கை இருக்குதான்னு...”

“இல்லேன்னா நீயும் அதை நம்பிடுவியா?”

“எனக்கு நீ சொன்னா போதும்... துணிஞ்சு இறங்குடுவேன்.”

“அதுசரி இப்ப அந்த மானிகை யார்கிட்ட இருக்கு?”

“விக்ரம நாயக்கர் மகள்கிட்ட இருக்குதுப்பா. மாவம்... அது சோத்துக்கே கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டிருக்கு.”

“அடக் கொடுமையே... நாயக்கர் குடும்பத்துக்கு, அப்படி ஒரு நிலையா?”

“சும்மாவா சொன்னாங்க பெரியவங்க. நல்லா வாழ்ந்தவங்க கெட்டா ஒட்டுச்சில்லுக்குகூட ஆக மாட்டாங்கன்னு...”

“சே... எப்படி ஒரு பேரும் புகழுமா இருந்தவர் இந்த விக்ரம நாயக்கர்! எப்ப அந்த பங்களாவைக் கட்டுனாரோ அப்பவே அவரைக் கெட்டநேரம் பிடிச்சு மூட ஆரம்பிடிச்சிடிச்சே...”

“அதவிடு... தைரியமா அந்த மாளிகையை வாங்க லாம்கிறியா?”

“என்வரைல நான் எந்த பேயையும் பிசாசை யும் பார்த்ததில்ல. எல்லாம் உடாண்கதான்கறது என் அபிப்ராயம். அப்புறம் உன் இஷ்டம்.”

“இப்படி இரண்டும் கெட்டானா சொல்லாதப்பா, தைரியமா சொல்லு.”

“சரி தைரியமா சொல்றேன். போ... அந்த மாளி கையை வாங்கு.”

“நெசமாத்தான் சொல்றியா...?”

“எலேய்... ஏண்டா இப்படி என் உசுரை வாங்கறே”

“நல்லா தெளிவா சொல்லுப்பா.”

“தெளிவா என்ன.... புடலங்கா.... நான் என்ன புரியாத பாஷையையா சொல்றேன். தாராளமா வாங்கு... வாங்கு... வாங்கு... போதுமா?”

“அப்ப ஒரு அஞ்சலட்சம் வெட்டு...”

“அஞ்சலட்சமா... எதுக்கு?”

“ஆமா... அந்த மாளிகைல நீயும் எனக்கு சரிசம மான பார்ட்னர்.”

“அடப்பாவி... இதுக்குதான் எனக்கு பேய்பிசாசு நம்பிக்கை உண்டானனு கேட்டியா?”

“ஆமாம் செல்லமுத்து... நல்லதோ கெட்டதோ இரண்டுபேரும் சேர்ந்தே அந்த மாளிகையை

வாங்குவோம். ஊரும் உலகமும் சும்மா கொடுத்தாகூட...
(வேணாம்னு சொல்ற அந்த மானிகையை நாம வாங்கி
கொஞ்சநாள் வெச்சுருந்து வாழ்ந்துகாட்டி, பொறவு
அதை பல கோடிக்கு விப்போம், என்ன சொல்றே?”

“நீ பெரிய கில்லாடி டா பொன்னுசாமி...”

“பாராட்டறது இருக்கட்டும். பணம்?”

“ஆமாம்... அஞ்சா பத்தா சட்டுன்னு பாக்கெட்ல
கையைவிட்டு எடுத்துத்தர...”

“தேங்கா லாரி போறத பார்த்துட்டுதான் வரேன்.
பத்து லாரி தேங்கா... எப்படியும் முணுலட்சம் தேத்தி
யிருப்பே. கூட ஒரு இரண்டு லட்சத்தை போட்டு
பென் டு. மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கறேன்...”

“சும்மா இருந்த என்னை வம்புல மாட்டே பார்த்
துமா?”

“அப்ப உன் தொடை நடுங்குதுன்னு சொல்லு,
அது எதிரியம்லாம் சும்மா மேலுக்குதான்.”

“உடனே இப்படி பேசாதே.... நானே அந்த
பாக்களை நாம வாங்குனா என்னான்னு பலதடவை
பொய்ச்சு துண்டு. இப்ப நீ துணைக்கு வேற வரேங்கறே.
அப்பண்டில ஒண்ணு பார்த்துட வேண்டியதுதான்.
அந்தா இதுல முணுலட்சம் இருக்கு, மிச்சத்தை நான்
கணக்குப்பிள்ளைகிட்ட கொடுத்துவிட்டுறேன்.”

“அப்படிப்போடு அருவானை... இப்பத்தான் நீ
பென் டினைகிதன். நாம மீசை வெச்சிருக்கறதுக்கும்
அப்பிமேதான் அர்த்தமே வரப்போகுது பாரு.” -

பொன்னுசாமிப்பிள்ளை சீன நாட்டு வானத்து
மத்தாப்புபோல ஏகத்துக்கும் குஷியாகி ஒளிவிட்டார்.

- ஆனால் அடுத்து நடக்கப்போகிற அந்த ஆபத்து
தெரியாமல்!

'விக்ரம நாயக்கர் அவரது பிறந்தநாளை தானம்
தருமம் என்று விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது வழக்
கம். விக்ரமநாயக்கர்பட்டியே அல்லோல கல்லோலப்
படும். ஊர்க்காரர்கள் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் வயசு
வித்தியாசமோ, அந்தஸ்து பேதமோ பார்க்காமல்
அன்று நாயக்கர் மாளிகைக்கு வந்துவிடுவார்கள்.

விருந்தும் கேளிக்கையும் தூள் கிளப்பும். அக்கம்
பக்கத்து கிராமங்களில் இருந்தும் கூட விஷயம்
கேள்விப்பட்டு எல்லோரும் வருவார்கள்.

சரியாக அந்த நாளை தனது இலக்காகத் தேர்ந்
தெடுத்தார் - அவரை தனது மிகப்பெரிய எதிரியாகக்
கருதிவிட்ட ஜம்புலிங்கம்.

அந்த நாளைய வாக்ஸ் ஹால் காரில் பெரிய ஆளுயர
மாலையோடும் கூடவே அல்லிக்கரை செங்கமலத்
தோடும் அவர்போய் நிற்கவும் விக்ரம நாயக்கர்
அப்படியே வாயைப் பிளந்துவிட்டார். செங்கமலம்

பற்றி நாயக்கர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் நேரில் பார்த்ததில்லை. அவளோ ஒரு கலாப மயில் போல நேரிலேயே வந்தால் அவருக்கு எப்படி இருக்கும்! அவரது நாற்பது வயது நாடி நரம்புகளில் ஒரு பரபரப்பு போட்மெயில் கணக்காக ஒரு ஓட்டம் ஓடியது. அவளும் மாராப்பை சுற்றுவிடக்கி ஒரு மென்மையான மையலை அவருக்குக் காட்டி காதோரமாக 'ஆம்பளைன்னா நீங்கதான்....' என்றபோது அவருக்கு புரிந்துவிட்டது.

அவருக்கு மட்டுமா?

அவரது அருமை மனைவி பங்கஜ மீனாட்சிக்கும் தான்!

வக்ரம நாயக்கபுரத்துக்குள் பொன்னுசாமியின் கார் புழுதி பறக்க நுழைந்தபோது காலை வெய்யில் பட்டை கிளப்பிக் கொண்டிருந்தது.

மண்சாலைதான்!

அதுவும் அகண்ட கண்மாயான வீரபத்ரன் கண்ணாய்க்கரை ஓரமாக அமைந்திருந்தது.

கண்மாயில் அவ்வளவாக தண்ணீரில்லை. ஒரு சூறா கிலோமீட்டர் பரப்பளவுக்கு சுருங்கி இடுப்பளவு தண்ணீர் மட்டும் இருந்தது.

அதில் சட்டிப்பானை பரிசலைப்போட்டு அதன் மேல், அமர்ந்துகொண்டு கொரவை மீன்களை பார்த்துப் பார்த்து பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் - கண்மாய்க்

காவலுக்கும் ஊர்க்காவலுக்கும் பேர்போன சிங்கராயன்!

கார் மண்சாலையில் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமானவன் மளமளவென்று சட்டிப்பாணை பரிசலை துடுப்புக்கழியால் தள்ளியபடி கரையைத் தொட்டு இறங்கினான். பின் அவிழ்ந்த வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு விறுவிறுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவனது யுகம் சரிதான்...

கண்மாயைக் கடந்து ஊருக்குள் கால்வைக்கும் போதே முகப்பில் குடிசைபோட்டு ஒருபெட்டிக் கடையும் வைத்திருக்கும் வீரண்ணன் சிங்கராயனைப் பார்த்துவிட்டு இமைகள் படபடக்க -

“சிங்கா ஓடிவா.... மாளிகையை பாக்க பார்ட்டி வந்துருக்கிறமாதிரி தெரியுது” என்றான்.

“அதான் வீரண்ணா நானும் ஓடியாந்தேன். எந்த கூறுகெட்டவன் வந்துருக்கானு தெரியலியே” - எனும் போதே ஒருகிராமத்து சிறுவன் சைக்கிள் டயர் ஒன்றை உருட்டிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“தா... ஆள்வந்துடிச்சி பாரு...” - வீரண்ணன் கைகாட்ட, ஓடிவரும் சிறுவனும் அவர்களை நெருங்க,

“என்னாடா....?”

“சிங்கராயண்ணனை பாக்க யாரோ வந்துருக்காங்க. அவரை கூட்டிகிட்டு வரச்சொன்னாங்க.”

“சிங்கராயா... போ... உனக்கு வேல வந்துடிச்சு, பாரு...” - வீரண்ணன் ஒரு பீடியை பற்றவைத்துக் கொண்டே சொன்னான்.

சிங்கராயனுக்கு சலிப்பாக வந்தது.

“கொஞ்ச நாளா எழவு உழுவாம இருந்தது. இப்ப புறும்ப உழுவப்போகுது...” என்று முணுமுணுத்தபடியே கிளம்பினான்!

விஸ்தாரமான அந்த பதினான்காயிரம் சதுர அடி மாளிகை துளிகூட பொலிவே இல்லாமல் காரை எல்லாம் மூடி நிர்ந்து ஹோவென்று கிடந்தது.

மாளிகையைச் சுற்றிலும் கிட்டத்தட்ட 1000 மீட்டர் சுற்றளவிற்கு குறையாத கருங்கல் மதில் சுவர். அங்கங்கே சுவர் பெயர்ந்து விழுந்திருக்க மதில் சுவரில் பல இடங்களில் அரசஞ்செடிகள் துளைபோட்டு வளர்ந்திருந்தன.

மாளிகையைச் சுற்றி நிறைய வேப்ப மரங்கள். நடுநடுவே அங்கங்கே ஆலம், அரசம் என்று ராஜ கம்பீரமான மரங்களும் தழைத்திருந்தன.

அவ்வளவும் பழுப்பு உதிர்காலத்தில் உதிர்த்த ஜினைகள் தரைப்பரப்பு முழுக்க வாரப்படாமல் அப்படியே கிடந்தன.

பாழும்மனை என்றால் முள்வேலிக்காத்தான் வாய்ப்பு. அங்கே பரவிவிடும் என்பதற்கு தோதாக காலி இடம் முழுக்க முள்வேலியும் கருவேலமும்

வளர்ந்து தழைத்திருக்க தரையே தெரியாதபடி பார்த்தீனியமும் நெருஞ்சி முள்ளும்கூட சேர்ந்திருந்தன.

மாளிகை முகப்பில் வேல்கம்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த கிராதிக்கதவில்கூட இரண்டொரு வேல்கம்பு உருவப்பட்டு தாராளமாய் சிலர் உள்ளே நுழையலாம் என்கிற மாதிரி இருந்தது அது.

அந்த கிராதிக்கதவுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தது பொன்னுசாமியின் அம்பாஸிட்டர். காருக்கு வெளியே தன் மைத்துனன் கைலாசத்துடன் கழுத்தில் மைனர் செயின் மின்ன பொன்னுசாமி!

இருவரும் தங்களுக்கு எதிரே தெரியும் மரமும் புதருமான நாயக்கர் மாளிகையை பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“ஒரு காலத்துல இந்த மாளிகைக்கு என்ன ஒரு பேர் தெரியுமா... பாத்தியா கைலாசம் இப்ப இது இப்படி பாழ்பட்டு கிடக்கறத...” - பொன்னுசாமி பெருமூச்சுவிட்டார்.

“பாக்கவே என்னவோ மாதிரி இருக்கு மாமா... இதை நீங்க வாங்கத்தான் வேணுமா?” - கைலாசம் குரலில் கொஞ்சம் பயம் தெரிந்தது.

“நீயும் பயப்பட ஆரம்பிச்சுட்டியாலே...?”

“ஊரே பயப்படுது... நானும் மனுஷன்தானே மாமா...”

“போடா பொடலங்கா... ஊரு பயப்படுது, உலகம் பயப்படுதுன்னுகிட்டு எல்லாம் பொரளிடா.”

“அது எப்படி அவ்வளவு தைரியமா சொல்றீங்க?”

“விக்ரம நாயக்கர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை பொறுக்காம யாராவது சதி செஞ்சருக்கலாமில்லியா?”

“அதுசரி... அப்புறமா எவ்வளவோ பேர் இந்த மாளிகையை வாங்க வந்து ஊரை விட்டே திரும்பிப் போனதில்லைன்னு சொல்றாங்களே.... அது எப்படி?”

“அவங்கெல்லாம் பயந்த தொடை நடுங்கிங்கடா... ஆனா நான் அப்படி இல்லை.”

“வேணாம் மாமா... எதுக்கும் கொஞ்சம் யோசி வாங்க.”

“எலேய்... நீ எனக்கு துணையா வந்துருக்கியா இல்லை இம்சை பண்ண வந்துருக்கியா?” - பொன்னு சாரி மைத்துனனை ஒரு அதட்டு அதட்டும்போது “மாருங்க அது?” என்கிற கேள்வியோடு அவர்களை நோக்கி வந்தான் சிங்கராயன்.

“நீதான் காவக்காரன் சிங்கராயனா?”

“ஆமாம்...”

“நாங்க மாளிகையை வாங்கற எண்ணத்துல இருக்கோம். அதுக்கு முந்தி உள்ள சுத்திப்பார்க்கலாம்னு வந்துருக்கோம்...”

“சரிதான்... இந்த மாளிகைபத்தி உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதாக்கும்?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சதான் வந்துருக்கோம்...”

“எல்லாம் தெரிஞ்சு எப்படி வந்தீங்க? உள்றபோன யாரும் உசரோட இதுவரை திரும்பினதில்லை தெரியுமா?”

“நீ என்ன காவக்காரனா... இல்லை வர்றவங்களை பயமுறுத்தி திருப்பி அனுப்பறதுக்குன்னே உன்னை காவக்காரனா போட்டுக்காங்களா?”

“அட என்னங்க நீங்க.... பச்சாதாப்பப்பட்டு நீங்க நல்லா இருக்கணும்னு பேசுனா என்னை தப்பா நினைக்கிறீங்க.”

“நீங்க ஒண்ணும் எங்களுக்காக பச்சாதப்பப் பட வேண்டாம். சாவியைக் கொடு. நாங்க பாத்துக்கறோம்.”

“மாளிகை சொந்தக் காரவுங்க அனுமதி இல்லாம நான் யாருக்கும் சாவி தரமாட்டேன்.”

“இவ்வளவு தூரம் வந்துருக்கற நான் அனுமதி இல்லாம வந்துருப்பேனா....?”

“அப்ப நாயக்கரய்யா மவ வந்து சொல்லட்டும். சாவி கொடுக்கறதபத்தி யோசிக்கறேன்.”

“ரொம்பதான் லொள்ளு பண்ணே நீ. இவ்வளவு தூரம் வந்துருக்கற நான் அவங்கள பார்க்காம, பேசாம வருவேனா...”

“அதுக்கு ஆதாரம்?” - சிங்கராயன் கேட்ட மறு நொடி பாக்கெட்டில் இருந்த செல்ஃபோனை எடுத்து எண்களைத் தட்டி மறு முனையைப் பிடித்து பின்

. அப்படியே அவனிடம் நீட்டினார் பொன்னுசாமி.
. அவன் காதிலும் விக்ரம நாயக்கரின் மிஞ்சி இருக்கும்
ஹீர மகளான சந்தானலட்சுமி குரல் ஒலிக்கத் தொடங்
கியது.

“சிங்கராயா... நான் பாக்கியம் பேசறேன்.”

“அம்மா... எப்படிம்மா இருக்கீங்க?”

“ஏதோ இருக்கேன்.... நம்ப மாளிகையை பார்க்க
வந்துருக்கற பொன்னுசாமி பிள்ளைகிட்ட சாவியைக்
கொடு...”

“அம்மா...”

“என்னடா...?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சும் நீங்களே இப்படி ஆள்
அறையினா என்ன அர்த்தம்?”

“நான் சொல்ல வேண்டியத சொல்லிட்டேன்.
மூணா அவங்கதான் ‘எங்கள் எந்த பேயும் பிசாகம்
எதுவும் பண்ணாது’ன்னு சொல்றாங்க.”

“அவங்க அப்படித்தான் சொல்வாங்க. இந்த
மாநில சபையே இதுவரை ஏழுபேர் போய் சேர்ந்
தா... பாங்களேம்மா...?”

“டேய்... நானே எத்தத்தின்னா பித்தம் தெளி
யுமன்னு இருக்கேன். இவங்க நேரம் இவங்களுக்கு
எதுவும் ஆகாம போய் இவங்களும் மாளிகையை
பிள்ளைக்கு வாங்கினா எனக்கு தானேடா நல்லது.”

“சரிம்மா.... தலை எழுத்தை யாரால மாத்த முடியும்?” - சலித்தபடியே செல் ஃபோனை பொன்னு சாமியை நோக்கி நீட்டினான். அப்படியே ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு “கொஞ்சம் இருங்க. என்வீட்டுக்கு போய் சாவியை எடுத்துக்கிட்டு வரேன்....” என்று கிளம்பினான்.

அவன் விலகவும் கைலாசம் பொன்னுசாமியும் திரும்பவும் மாளிகை நோக்கி ஒரு பார்வை பார்த்தனர்.

ஒரு நூறடி தூரத்தில் தோளில் கலப்பையோடு ஒருவர் போய்க்கொண்டிருந்தார். மாளிகை கிராதிக் கதவுமுன் காருடன் நிற்கும் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு தேங்கி நின்றார். கைலாசமும் அவரைப் பார்த்துவிட்டு கையை ஆட்டி அருகே வரும்படி கூப்பிட்டான். பதிலுக்கு ‘நான் அங்கே வரமாட்டேன்’ என்கிற மாதிரி சைகை செய்தார்.

“மாமா.... இங்க வரமாட்டேங்கறான் பாருங்க அந்த ஆளு...”

“அவனை எதுக்குடா கூப்பிட்டே....?”

“இந்த மாளிகையைபத்தி நாலு வார்த்தை பேசத் தான்...”

“கிட்டையே வரமாட்டேங்கறான். இவன் என்னத்த சொல்வான். உன்ற போகாதீங்க. செத்துருவீங்க’ம்பான்.”

“பாத்தீங்களா... ஊர்க்காரனே கிட்டவர பயப்பட்றான். ஆனா நீங்கமட்டும் எந்த தைரியத்துல இதை வாங்கறேங்கறீங்க?”

“திரும்பத்திரும்ப நீயும் என்னை கோழை ஆக்கப் பாக்குறியே... பேய் பிசாசுங்கறதெல்லாம் வெட்டிப் பிடிங்க பேசற பேச்சுடா.

அப்படி அதெல்லாம் இருக்கறது உண்மைன்னா இந்த உலகத்துல இப்ப வாழ்ந்துகிட்டிருக்குறவங்களை விட வாழ்ந்து செத்தவங்கதாண்டா அதிகம். ஊர் பூரா அப்ப ஆவியாதான் அலையணும்.”

அப்படி இல்ல மாமா... வயசு வந்து சாவறது ஒரு விதம். அநியாயமாதற்கொலை பண்ணிக்கிட்டு செத்து ஆவியா சுத்தறது இன்னொரு விதம்.”

“அப்படிங்களா.... அப்ப அந்த ஆவிங்க இந்த காவலக்காரனை மட்டும் ஏண்டா விட்டுவெச்சுருக்குது?”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“எல்லாம் புரளி....”

“அப்படி ஒரு புரளியால யாருக்கு என்ன நன்மை?”

“புரளிங்கறது எல்லா நேரமும் ஒரு விஷயத்தை எதிர்பார்த்தே பரப்பறதுல்ல. முக்காலே முணு வீசம் அந்தந்தரைப் பார்த்து இன்னொருத்தர்னு நம்பியே பாவினும். ஒரு பொய்யை பத்துபேர் ஆமோதிச்சா அது உத்தியாயமாகியிடும்னு சொல்வாங்க. அந்த மாதிரிதான் இதுவும்.”

“பரவால்ல மாமா... உங்களுக்கு தில்லுதான். அப்பா மச்சமாளிக்கறீங்களே...”

“அமாளிச்சாதாண்டா பத்துகோடி மதிப்புல என்ன இந்த மாளிகையை பத்து லட்சத்துக்கு வாங்க

முடியும். தெரிஞ்சுக்க....” - பொன்னுசாமி பதிலுக்கு பதில் என்று சொல்லி கைலாசத்தின் வாயை அடைத்தார். அந்த கலப்பைக்கார விவசாயியோ சிறிதுநேரம் நின்று பார்த்துவிட்டு போயே போய்விட்டார். அதைப் பார்த்து சிரித்த பொன்னுசாமி “சரிவா உன்ற போய் காம்பவுண்டு வாலை சுத்தி வருவோம்” - என்றபடிகிராதிக் கதவின் அகற்றப்பட்டிருக்கும் வேல்கம்புகளுக்குள்ளான இடைவெளியில் உடம்பை நுழைத்தார்.

சிரமப்பட்டு உள்ளேயும் காலடி வைத்தார்.

பின்தொடர்ந்தான் கைலாசம்.

அவனுக்கு பயமாகத்தான் இருந்தது.

பிறந்தநாள் கூத்தெல்லாம் ஒரு வழியாக முடிந்து அடங்கிவிட்டது. ஆனால் அது ஏன் வந்தது என்று இருந்தது பங்கஜ மீனாட்சிக்கு.

பட்டுப் புடவைக்குள் இடுப்பில் ஒட்டியாணமும் கழுத்தில் அட்டிகையுமாய் கோவிலில் இருக்கும் அம்பிகையைப்போல் இருந்தவள் கண்களில் கண்ணீர். அவளைச் சுற்றி அவளது வாரிசுகளும் சிலைபோல நின்று கொண்டிருந்தன.

விக்ரமநாயக்கருக்கு ஆறுபெண்கள்!

ஆறுபேருமே ஆறு செப்புச் சிலைகள்.

பெரியவளுக்கு வயது பதினான்கு. அடுத்தவளுக்கு பன்னிரண்டு, அதற்கு அடுத்தவளுக்கு பத்து.... கடைசியாய் உள்ள வெண்சிலை வயது மூன்று. ஆறுபேருமே ஒரே மாதிரி பட்டுப் பாவாடையில் ஒன்றுபோல தலைவாரி அதில் கனகாம்பரம் சூட்டப் பட்டிருக்க, அழுதபடி இருக்கும் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அம்மா... ஏம்மா அழுவறே?”

கேட்டாள் பெரியவள். பின் அவளே “அப்பா ஏம்மா லுப்பல்லாம் வீட்டுக்கு எப்பவாச்சும்தான் வரார்... அவர் எங்கம்மா போறாரு....” - என்று கேட்டாள்.

பங்கஜ மீனாட்சியிடம் பதிலில்லை.

கண்களில் கூடுதலாய் கண்ணீர் உதிர்ந்தது.

அவளுக்கு புரிந்தது.

“அம்மா... அப்பா அந்த செங்கமலம் வீட்டுல இருக்காரு?”

அவளது கேள்வி அவள் கண்களில் மேலும் கண்ணீரைப் பிழிய வைத்தது.

கண்களுக்குப்பிள்ளை எதார்த்தமாய் அந்தப் பக்கம் வந்தார். பங்கஜ மீனாட்சி அழுவதைப் பார்த்துவிட்டு “அம்மா.... அழுவாதீங்கம்மா. பார்த்தீங்களா -

புள்ளைங்களும் அழுவுதுங்க. நீங்க அழுதா இந்த மாளிகை நல்லா இருக்காதும்மா” என்றார்.

அவள் சமாதானம் ஆகவில்லை.

“அந்த தட்டுவாணி சிறுக்கி நம்ம ஐயாவுக்கு மருந்து வெச்சிட்டாம்மா. அதான் அவரு அவ ஞாபகமாகவே இருக்காரு. அவ பெரிய கைகாரி. பல பெரிய தலைங்கள் உருட்டினவ.

ஆமையும் அவளும் ஒண்ணும்மா. அவ எந்த வீட்டுல நுழைஞ்சாலும் அந்த வீடு விளங்காம போயிடும்னு சொல்வாங்க....”

- கணக்குப்பிள்ளை ஆறுதல் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு பங்கஜமீனாட்சியின் கவலையை அதிக மாக்கினார்.

அவளும் விசம்பி விசம்பி அழுதாள்.

“அழுவாதீங்கம்மா... போங்கம்மா... போய் ஐயாவை பார்த்து இங்க கூட்டிகிட்டுவாங்க. வெளியவே விடாதீங்க. அவ வந்தா நாங்க பாத்துக்கறோம்.”

- கணக்குப்பிள்ளை இறுதியாகச் சொன்னது கொஞ்சம் வேலை செய்தது. பங்கஜமீனாட்சி கண்களை துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு கிளம்பினாள்.”

பெங்கு பார் ஒரே புதர்!

நடக்கும்போது இலை தழைகளில் கால்பட்டு
அவை ஏகத்துக்கும் சப்தம் போட்டது.

கைலாசம் நடக்கவே பயந்தான்.

“விலைக்கு வாங்கி பத்திரம் பதிஞ்ச மறு நிமிஷம் நல்லா ஒரு அம்பது பேரைவிட்டு அம்புட்டு புதரையும் வெட்டி வெளிய எறிஞ்ச தீயை வைக்கணும்.”

- என்றபடியே தாவிக்குதித்து நடந்தபடி இருந்தார் பொன்னுசாமி. சில இடங்களில் ஆள் உயரத்திற்கு பாம்புப் புற்றுகள். வழித்தடங்களில் அங்கங்கே அவை மூலிபூத்துப்போட்ட சட்டைகள்!

“மாமா பார்த்து நடங்க... எங்கையாவது பாம்பு இருந்து - அதை மிதிச்சவைக்கப் போறீங்க...” சொல்லும்போதே கைலாசம் ஒரு பாம்பின்மேல் கூலினை வைக்க அது சீறிக்கொண்டு முட்டிக் கூல்வரை எகிறியது. அது எகிறினவிதம் பார்த்து நல்லவேளையாக எம்பிக்குதித்து ஓடி அதனிடம் (ஆ)ருந்து தப்பித்தான் கைலாசம். அதுவும் சரசரவென்று ஈரம். அடர்ந்த புதருக்குள் நுழைந்து மறைந்துபோயிற்று.

பொன்னுசாமியே ஒரு வினாடி அதனால் நடுக்கத்துவிட்டார். குப்பென்று வியர்த்துவிட்டது. “மாமா... என்ன மாமா இது... வாங்க மாமா போயிடலாம்...” - கைலாசம் வெளிறிய முகத்துடன் அவரை அழைத்தான்.

“ஆமாண்டா கைலாசம்.... எங்க எது இருக்கணுமே தெரியல. சரி வா போயிடலாம்...”

பொன்னுசாமியும் பாம்புகளுக்கு பயந்து கொண்டு திரும்பினார். அதே சமயம் கைலாசத்தின் பார்வை மாளிகையின் ஒரு பக்கத்து பால்கனியை

பார்த்தது. அங்கே முகம் முழுவதையும் முடிக்கற்றை யால் முடிக்கொண்டு யார் என்றே தெரியாதபடி ஒரு பெண்! அவனுக்கு 'பக்'கென்றது. பொன்னுசாமியை மாமா என்று கூப்பிடக்கூட நாக்கு வரவில்லை.... அப்படியே சிலையாக நின்றுவிட்டான்.

“கைலாசம்... நடடா... ஏன் நின்றுட்டே?”

“மாமா... மாமா...”

“என்னடா?”

- அவன் வலது கை பால்கனி நோக்கி உயர்ந்தது. பொன்னுசாமியும் நிமிர்ந்து அங்கே பார்த்தார். ஆனால் அங்கே யாருமில்லை.

“என்னடா... எதுக்கு கை காமிச்சே?”

“மாமா... அங்க தலைவிரிகோலமா ஒரு பொண்ணு...”

“எங்கடா... யாரையும் காணலியே”

“இல்லையா...? இப்ப பார்த்தேனே...!”

- கைலாசம் கைகளை உதறினான்.

“முதல்ல நீ நட... சரியான தொடை நடுங்கி நீ. ஆரம்பத்துல இருந்தே பயந்து நடுங்கற உனக்கு பாக்கற இடமெல்லாம் தப்பாத்தான் தெரியும்...”

“இல்ல மாமா... நான் இப்ப பார்த்தேன்.”

“நடன்னு சொல்றேன்ல...”

- மிரட்டலாக அவன் தோளில் கை போட்டு தள்ளிக்கொண்டு திரும்ப கிராடிக் கதவருகே வந்தார்.

சிங்கராயனும் கச்சிதமாக சாவிக் கொத்தோடு வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் கதவுக்கு அப்பால் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தபடியே சாவிக் கொத்தை நீட்டினான்.

“நீயே வந்து கதவைத் திறந்துவிடு. அப்படியே உள்ளே வந்து சுத்திக்காட்டு” என்றார் பொன்னுசாமி.

“அதுக்கு வேற ஆளைப் பாருங்க. என் வேலை அப்படிடத்துக்கு வெளிய இருந்து காவக்காக்கறதுதான். அதுவும் சம்பளம் இல்லாத காவக்காரன் நான். பழைய விகிதாசத்துல இந்த சாவிங்கள வெச்சுகிட்டு இருக்கேன்.”

“அப்ப நீ உளற வரமாட்டே...?”

“ஏன்... உங்களுக்கும் உதறல் எடுக்க ஆரம் பிடுகிடுச்சா...”

“உதறலா...? எனக்கா...? கொண்டா சாவியை. என்னை யாருன்னு நினைச்சே?”

- ஒருவித ஆண்மைச் செருக்கோடு தன் வலது கையை நீட்டி அவனிடம் இருந்த சாவிக் கொத்தை வெடுக்கென்று பிடுங்கினார் பொன்னுசாமி.

“போங்க போங்க... சுடுகாட்டுல இருக்கற வெட்டி மாயா பயலுக்கு சொல்லிட்டுதான் வந்துருக்கேன்...” என்றான் அவனும்.

“வந்து உன்னை கவனிச்சுக்கறேன். பூச்சாண்டி காட்டறத உட்டுட்டு அப்படிப்போய் நில்லு.” - என்று அவனுக்கு கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு சானிக் கொத்தையும் தூக்கிப் போட்டு பிடித்தார். கைலாசம் கண்டங்கமுத்தெல்லாம் வியர்த்து வடிய நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவரோ திரும்பி மாளிகையின் போர்டிகோ போன்ற முகப்பு நிழல் கூரை நோக்கி நடந்தார். கைலாசம் அவரைத் தொடராமல் கதவருகேயே நின்றான்.

முகப்பு பாகம் வரை நடந்த பொன்னுசாமி அங்கிருந்து திரும்பிப்பார்த்தார். இடையில் ஒரு நூறு அடிதூரம் இருந்தது.

“எலேய் வாடா... என்ன அங்கேயே நின்னுட்டே...”

“இல்ல மாமா... நான் வரலை.”

“அடேய் தொடை - நடுங்கி. தைரியமா வாடா.”

“இல்ல... நான் வரலை. நீங்க போய் பார்த்துட்டுவாங்க. நான் இங்கயே நின்னுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“உனக்கெல்லாம் எதுக்குடா மீசை?” - சத்தம் போட்டு அவனைப் பார்த்து நாக்கை கடித்துக் கொண்டவர், ஒருவாறு கதாரித்துக் கொண்டு அந்த போர்டிகோ பாகத்தைக் கடந்து படிகளில் ஏறி காரிடார் போன்ற பாகத்தில் நடந்து வேலைப் பாடுகளுடன் அமைந்த ராட்சஸ நிலை கால் கதவு முன்னால் நின்றார்.

கருந்தேக்கில் உருவாக்கப்பட்ட பத்தடி உயரக் கதவு ஒரு யானைக்கு இருயானை ஒன்றாக நுழைய வாய் - அவ்வளவு அகலம்.

பட்டையான தாழ்ப்பாள் மட்டுமே மூன்றடி நீளத்தில் இருந்தது. இரு கைகளால் சிரமப்பட்டு அளக்கவேண்டிய அளவில் பெரிய சைஸ் பூட்டு.

சாவியும் அரை அடி நீளம் இருந்தது. சாவிக் கொத்தில் அதை தேடிப்பிடித்து துவாரத்தில் செருகி நிறுப்பதற்குள் புஜமெல்லாம் வலி எடுத்தது. முக்கி மூலம் அதைத் திறக்கவும் பலத்த சப்தம். கூடவே கொஞ்சம் புழுதியும் கிளம்பி அவர் முக்கில் ஏறியது.

திறந்து கொண்ட பூட்டை கஷ்டப்பட்டு நுழைப்பானைவிட்டு பிரித்து அருகில் கீழே வைத்து விட்டு கதவைத் திறக்கத் தொடங்கினார்.

‘கீச்சு வீச்சு’ என்று நூறு எலிகள் ஒன்றாகக்கூடி வந்தபரிடும் தினுசில் சப்தத்தோடு அதுவும் திறந்து கொண்டது.

திறந்து கொண்ட கதவுக்கு அப்பால் நீண்ட மெய்யாண்டா. அந்த வராண்டா மையத்தில் பெரிதாய் ஈரம் பின்வலை போல சிலந்தி வலை. நடுவில் ஒரு பனை மரம், சைஸில் சிலந்தி ஒன்று! பார்க்கவே பயங்கரமாக பயிர்ந்தது.

“படுபாவிங்க... இப்படியா பூட்டிவைப்பாங்க. நிரந்தரே பல வருஷம் இருக்கும்போல இருக்குதே.” - என்று முணு முணுப்புடன் முன்னேறிய அவரைப் பார்த்து சிலந்தி வேகமாக விலகி ஓடியது.

நல்லவேளையாக அவர் தோளில் ஒரு துண்டு இருந்தது. அதை எடுத்து விசிறியதில் அந்த வலை அறுந்து வழி கிடைத்தது. அதே சமயம் மார்பிள் தரை முழுக்க கால் அங்குலத்து புழுதி! நடக்கும் பொழுது செருப்புக் கால்களையும் மீறி ஒரு மெது மெதுப்பு தெரிந்தது.

காலால் தரையைத் தேய்க்கவும், தேய்த்த பாகம் மட்டும் பளிச்சென்று தெரிய மற்ற பாகத்தில் புழுதிப்படலம் அப்பிக்கிடந்தது. பார்க்கவே என்னவோ போல் இருந்தது. எதிரில் உள்ள ஹாலுக்குள் நுழைவதற்கான இன்னொரு நிலைகால் கதவு. அதிலும் பூட்டு தொங்கியது. திரும்பி வந்து சாவிக் கொத்தை எடுத்தபடி நிமிர்ந்து ஒருமுறை வெளியே பார்த்தார்.

கிராதிக் கதவருகே கைலாசமும் காவல்காரன் சிங்கராயனும் சிலைபோல நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களை ஒரு புழுவைப் பார்ப்பது போல பார்த்தவர் சாவிக் கொத்தோடு திரும்பவும் உள்ளே நுழைந்தார்.

நிலைகால் கதவை அடைந்தவர் அந்தப் பூட்டையும் திறக்க ஆரம்பித்தார். 'கரகர கொரகொர' வென்று ஒரே சப்தம். கதவும் ஒரு வழியாக திறந்து கொண்டது.

திறந்து கொண்ட கதவுக்கப்பால் இரண்டாயிரம் சதுர அடியில் பிரதான ஹால். நடுவில் அந்த நாளைய மையமண்டபம்போல் கூம்பு வடிவத்தில் கூரை. கூரை

அவள் கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு சூரிய வெளிச்சம் வந்தபோது பளீரென்று விழுந்திருந்தது.

அதே சமயம் அந்த ஹால் மட்டும் படுகத்தமாக வாய் இயதுபோல இருந்தது. ஹாலின் மையத்தில் வானவண்ணப் பளிங்குக் கற்களை வைத்தே உருவாக்கப்பட்டிருந்த தாமரை மலர் தோற்றம்!

அது பளிச்சென்று தெரிந்தது. பொன்னுசாமிக்கு அந்தப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த ஹாலின் பொறித்தபாகத்தையும் ஒரு பார்வை பார்த்தார். எங்கும் அழகான நூலாம்படையே இல்லை. ஹாலைவிட்டு அந்த மூலையில் கதவுகள் அமைந்து அறைகளுக்கும் அந்தப் பாகங்களுக்கும் செல்ல நிலைகால் வாசல்கள் தெரிந்தன. அதில் ஒரு வாசல் மட்டும் திறந்தே இருந்தது. 'ஹாலில் தரையில் போடப்பட்டிருக்கும் பாம்பினின் மதிப்பே பத்து லட்சம் வரும்' என்று அவர் மனது ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டாலும் கூடவே அவர் அவ்வளவு தூய்மையாக இருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

'எப்படி இது சாத்யம்?' என்ற கேள்விக்குள் அவர் அப்படித்த அடுத்த நொடி மூடியிருக்கும் ஐந்து கதவுகள் மூலமாகவும் ஐந்து பெண்கள்!

முகம் தெரியாதபடி கூந்தல் மூடிய நிலையில் அவர் மெல்ல கால்கள் காட்சி தந்து ஒரு வினாடி அவரை திகைக்க வைத்தனர்.

மேலே சாளரத்தில் இருந்தும் ஏதோ ஒன்று வந்தது. அவர் காலடியில் விழுந்தது. பதறிப்போய் அவர் விரைவில் வேகமாக சாளரத்தைப் பார்த்தார்.

விருட்டென்று ஒரு பெண் உருவம் தோன்றி மறைந்தது. திரும்பவும் பார்வையை அங்கே இருந்து விலக்கி எதிரில் ஹாலின் ஐந்து முனைகளில் உள்ள கதவுகளில் பக்கம் கொண்டு சென்றபோது அந்த ஐந்து பெண்களைக் காணவில்லை! சட்டென்று அவருக்கு நெஞ்சை அடைத்தாலும் 'யாராவது மிரட்டுவதற்காக இப்படி செய்கின்றார்களோ' என்றும் தோன்றியது.

“யாரது...? நான் இதுக்கெல்லாம் பயப்பட மாட்டேன்...” என்று ஒருமுறை தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு உரக்கக் கத்தினார். அது ஒரு முறை அந்த ஹாலில் பலமாக எதிரொலித்தது.

வெளியே கைலாசம் பேந்தப் பேந்த நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ஆமா.... உள்ளார போயிருக்கற ஆள் உனக்கு என்ன உறவு?” - கேட்டவன் சிங்கராயன்.

“எங்க அக்கா புருஷன்...”

“அடப்பாவி... அநியாயமா உன் அக்காவை அனாதை ஆக்கப் போறானேடா அந்த ஆளு.”

“சும்மா இருப்பா... என் மாமா ரொம்ப தைரிய சாலி.”

“தைரியமெல்லாம் மனுஷங்ககிட்டதான். பேய் பிசாசுங்ககிட்டகிடையாது. தெரிஞ்சுக்க.” - சிங்கராயன் கையை காலை ஆட்டிக் கொண்டே சொன்ன போது “ஐய்யோ அம்மா காப்பாத்துங்க...” என்று ஒரு அலறல் குரல்!

கைலாசத்தின் ரத்தம் உறைந்துவிட்டது. பேய் பிழாபுகங்ககிட்ட கிடையாது. தெரிஞ்சுக்க.” - சிங்க பாயன் கையை காலை ஆட்டிக் கொண்டே சொன்ன போது “ஐய்யோ அம்மா காப்பாத்துங்க...” என்று ஒரு அலறல் குரல்!

கைலாசத்தின் ரத்தம் உறைந்துவிட்டது. அடுத்த மொழியே திறந்து கிடந்த கதவு வழியாக திருதிரு விவன்று ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார் பொன்னுசாமி. பின்னங்கால் பிடரியில்பட ஓடி வந்தவர், கிராதிக் கதவருகே நின்று கொண்டிருந்த கைலாசத்தை பார்த்து அப்படியே அவன் காலடியில் சுருண்டு விழுந்தார். கைலாசமும் பதறிப்போய் அவரைத் தாண்டித் தூக்கினான்.

அவர் முகத்தில் தெப்பமாய் வியர்வை. கண்களில் பிழாங்கி வழியும் பீதி.

மூச்சுக் காற்றிலோ ஸ்டீம்ர்போல் வெப்பம்.

“மாமா.... மாமா... என்ன ஆச்சு... என்ன ஆச்சு மாமா...”

கைலாசம் அவர் நெஞ்சை வருடியபடியே கேட்க அயலானத் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு ஓடிப்போய் காரில் வறி . அப்படியே பின் சீட்டில் விழுந்தார்.

கைலாசமும் ஓடிப்போய் காரின் டிரைவிங் பீட் டிஸ் ஏறி காரைக் கிளப்பினான். புழுதி பறக்க விழுந்தாரம் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டு திரும்பி பொன்னுச்சாமியை பார்த்தான்.

. அவரிடம் பேச்சு மூச்சு இல்லை!

பங்கஜமீனாட்சியை ஊருக்குள் பார்த்தவர்களுக்கு ஒரே திகைப்பு.

பட்டுப்புடவை சரசாக்க அவள் வீதியில் விறு விறுவென்று நடந்து செல்வது எல்லோர் கண்களையும் பிடுங்கியது.

அவள் எதற்கு வந்திருக்கிறாள் என்பதும் எல்லோருக்கும் புரிந்துவிட்டது. அவளோ யார் பார்க்கிறார்கள், என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் சட்டையே செய்யவில்லை.

விறுவிறுவென்று நடந்தவள் செங்கமலம் வீட்டு முன்னால்தான் நின்றாள்.

வாசலில் ஒரு கிழட்டுப் பெண், பங்கஜமீனாட்சியை எதிர்பார்க்காத மாதிரி அதிர்ச்சியைக் காட்டினாள். “எங்க என் வீட்டுக்காரர்...?” - அவளிடம் நின்று கேள்வியை எழுப்பியவள் அப்படியே எட்டி உள்ளே பார்த்தாள். வாசலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த திரைச்சீலை மறித்தது.

ஆனால் விக்ரமநாயக்கர் உள்ளேதான் இருக்கிறார் என்பதை வீட்டுன் நின்று கொண்டிருக்கும்

.அவரது வாக்ஸ் ஹால் கார் ஊர்ஜிதமாய் சொல்லியது.

"யாரும் இங்க இல்லை... நீ யாரு?" என்று ஒன்றுமே தெரியாத மாதிரி அந்தக் கிழவி கேட்டாள்.

"என்னைத் தெரியல...?"

"தெரியல..."

"பொய் சொல்லாதே..."

"நீ யாரா இருந்தாலும் சரி. இங்க நின்னு கத்தாதே. நிரும்பிப் போயிடு."

சப்தம் உள்வரை கேட்டு செங்கமலம் திரைச் சீலையை விலக்கிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள்.

.அவளைப் பார்த்த நொடி பங்கஜமீனாட்சி கைகளைக் கூப்பினாள். கண்களில் கண்ணீர் கரகரவென்று வழிந்தோடியது.

".அம்மாடி... உனக்கு கோடி புண்ணியம். அவரை நயவு செய்து விட்டுடு. நீ என்ன கேட்டாலும் நேரன்..."

"யாரை?" - சிரித்தபடியே மார்பு குலுங்க கேட்டாள் செங்கமலம்.

"வேண்டாம்மா... என் குடும்பத்தோட விளை யாடாதே..." அலறினாள் பங்கஜமீனாட்சி.

நீதான் இப்ப என் வீட்டு வாசல்ல நின்னு சத்தம் போட்டு வம்பு இழுத்துகிட்டு இருக்கே..."

“என் புருஷனை அனுப்பு.... நான் போய்ட்றேன்.”

“வந்தா கூட்டிகிட்டு போ....” - செங்கமலம் அலட்சியமாக சொன்ன பதிலில் பங்கஜமீனாட்சிக்குள் ஊசிகள் வெடுக்வெடுக்கென்று ஏறின.

“வேண்டாம்... உன் கால்ல விழறேன். அவரை தயவு செய்து அனுப்பிவை.”

“அதான் சொல்லிட்டேனே... வந்தா கூட்டிகிட்டு போன்னு...”

- உடனே அரக்க பரக்க உள்ளே ஓடினாள் பங்கஜமீனாட்சி. நுழைந்த வேகத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

விக்ரமநாயக்கர் செங்கமலம் வளர்க்கும் நாயை புழக்கடையில் வைத்து கழுவிக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“அய்யோ... அய்யோ...” - பங்கஜமீனாட்சி உதடுகள் பதறித்துடித்தன. அவரும் திரும்பிப்பார்த்தார்.

“என்னங்க இது... உங்க தகுதி என்ன... அந்தஸ்து என்ன... இந்த நாதேரி வீட்ல நாயைக் கழுவிகிட்டு இருக்கீங்களே....” - பங்கஜமீனாட்சி தொடர்ந்து பதறிவெடித்தாள். அவர் யாரையோ பார்க்கிற மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்னங்க இது.... நான் இந்த கத்து கத்தறேன். இப்படி பார்த்தா என்னங்க அர்த்தம்?”

அவரிடம் பதிலே இல்லை. கண்களிலும் ஏகத்
யுக்கும் சிமிட்டல்கள். அப்பொழுதுதான் கணக்குப்
பிள்ளை சொன்னது அவள் காதில் ஒலித்தது.

‘அந்த தட்டுவாணி நம்ப ஐயாக்கு மருந்து
வெச்சுட்டாம்மா. அதான் அவர் அவ ஞாபகமாவே
இருக்கா...”

“அய்யோ!”

அவளது அடிவயிற்றில் இருந்து ஒரு அலறல் ரத்த
நாளங்கள் வெடித்துச் சிதறுகிற மாதிரி பீறிட்டது.

அவரை ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு கீழே இறங்கி
பிரின்பக்கம் சென்று பொன்னுசாமியை
பெயர் நுப் பார்த்தான் கைலாசம். நல்லவேளை உயிர்
புதுபுது. அவனுக்கும் ‘அப்பாடா’ என்று இருந்தது.
அவரோ பயங்கரமாய் உளற ஆரம்பித்தார்.

“இல்ல... நான் இல்ல... ஐய்யோ என்னை விட்டுடு.
நான் இனிவரமாட்டேன்... நான் வரமாட்டேன்...”

“மாமா... என்ன இது... எதுக்கு இப்படி புலம்ப
பிடுங்க... இங்க பாருங்க நான் கைலாசம் பேசறேன்...”

“அய்யோ என்னை விட்டுறுங்க. என்னை விட்
றாங்க...” - பொன்னுசாமி காரில் இருந்து இறங்கி தலை
பெயறிக்க ஓட ஆரம்பித்தார்.

கைலாசமும் அவரைப் பிடிக்க பின்னாலேயே
புறப்பட்டான்.

மல்லாக்கப் படுத்திருந்தார் பொன்னுசாரி. கையையும் காலையும் அவர் படுத்திருந்த கட்டிலில் கயிறால் இழுத்துக் கட்டியிருந்தார்கள். செய்தியை கேள்விப்பட்டு செல்லமுத்துக்கவுண்டர் வந்து பார்த்து, போது பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. அவர் முகமும் பரிதாபத்தால் சுணங்கிப் போனது. அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்த கைலாசம் செல்லமுத்து கவுண்டரை தனியே அழைத்துச் சென்று நடந்ததை சொல்லத் தொடங்கினான்.

“நாயக்கர் மாளிகைக்குள்ளே போறதுக்கு முந்தியே ஆளாளுக்கு மிரட்ட ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. காவக்காரன் சிங்கராயன் சாவி கொடுக்கவே மாட்டேன்னுட்டான். அவன்கிட்ட சாவி வாங்கறதுக்குள்ளே போதும் போதும்னு ஆயிடிச்சு.

அதுக்கு நடுவுல அந்த மாளிகையைச் சுத்தி யுள்ள பாகங்களைப் பாக்கலாம்னு நானும் மாமாவும் போனோம். எங்கபார் ஒரே புதர். எவ்வளவு பாம்புப் புத்துங்க தெரியுமா?”

“கைலாசம்... இந்தக் கதையெல்லாம் எதுக்கு? அங்க உளற என்ன நடந்துச்சு? எது பொன்னுசாரியை இப்படி பைத்தியமாக்கினுச்சு...? அதச் சொல்லு.”

“அது எனக்குத் தெரியாது... நான் மாமாவோட உளற போகலை.”

“அப்ப அவன்கூட நீ எதுக்கு போனே?”

“அது... அது...”

“அட போப்பா... நீ எல்லாம் என்ன மச்சினன்...
பொம்பார்த்தியா?”

“அண்ணே நான் சொல்றத கொஞ்சம் கேளுங்க,
அந்த மானிகைல பேயுங்க இருக்கறது உண்மை. ஒரு
பொம்பாளையை தலவிரிகோலமா நான் பார்த்தேன்.”

“பொம்பாளையை பார்த்தியா... பேயை பார்த்
தியா?”

“அந்த பொம்பளதான்பேயிங்கறேன் நான்.”

“இல்ல... அங்க வேற ஏதோ சிக்கல் இருக்கு.
அதுல பொன்னுசாமி சிக்கிட்டான்.”

“என்னண்ணே நீங்க? அப்படி வேற ஏதாவது
இருந்தா அதுக்கெல்லாம் பயப்பட்டுறவர் கிடையாது
என் மாமா...”

“அப்படின்னா...?”

“பேயுங்களப் பார்த்து பயந்து ஓடி வந்ததுல
மாமா. அவருக்கு இப்படி ஆயிடிச்சு...” - கைலாசம் தன்
கருத்தை அழுத்தமாகச் சொல்ல, பொன்னுசாமியின்
மாமாவை கண்ணாத்தா அவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

நிறைய அழுதிருந்தாள்.

செல்லமுத்துக்கவுண்டரை ஒருவித கோபத்
துடன் பார்த்தாள்.

“எதுக்கு தாயி என்ன அப்படி பாக்கறே?”

“பாக்காம...? அவருக்கு அஞ்சலட்சுபா
மாமாநிதைக் கொடுத்து அனுப்பிவெச்சவர் நீங்கதானே?”

“அடக்கடவுளே... அவன்தான் என்னைவந்து பார்த்து பணம்கேட்டான். நான் அவனை அனுப்பி வைக்கலை.”

“இல்ல... அவர் உங்ககிட்ட பேய் பிசாசுங்கறது இருக்குதா... அது உண்மையானனு கேட்டப்போ நீங்க அதெல்லாம் பொய்யுன்னு சொல்லலை?”

“இப்பவும் சொல்றேன். பேய் பிசாசுங்கறதெல்லாம் பொய்தான். பொன்னுசாமி வேற எதையோ பார்த்து மிரண்டுதான் இப்படி ஆகியிருக்கான்.”

“இங்க நின்னுகிட்டு இப்படியெல்லாம் வெடாசா பேசறதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லண்ணே... நீங்க கூட போயிருந்திருக்கணும்.”

“இப்ப நீ முடிவா என்ன சொல்றே?”

“என் வீட்டுக்காரரை அநியாயமா அந்த பங்களா விஷயத்துல மாட்டவிட்டு இப்படி ஆக்கிட்டாங்களே அண்ணே...”

“சத்தியமா இதுல என்பங்கு எதுவும் இல்லை கண்ணாத்தா. என்ன நம்பு.”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதுண்ணே, எனக்கு என் புருஷன் வேணும். அதுக்கு ஒரு நல்ல வழிபண்ணுங்க.”

“நான் என்னம்மா பண்ண... நல்ல டாக்டருங்க, கிட்ட காட்டு. இவன் தெளியட்டும். பொறவு தெரியும் அங்க உண்மைல என்ன நடந்துச்சின்னு?”

“அண்ணே....” - கைலாசம் இடையில் கத்தரித் தான்.

“என்ன கைலாசம்...?”

“இன்னொரு கொடுமையும் நடந்து போச்சு அண்ணே.”

“என்ன அது?”

“பத்துலட்ச ரூபா பணத்தை மாமா இடுப்பு மீது மடிப்புல ஒரு கட்டா கட்டி வெச்சுருந்தாரு. அவ்வளவும் 1000 ரூபா நோட்டுங்க. அதுவும் அங்க வானாம போயிருச்சு.” - கைலாசம் அப்பொழுதுதான் அந்த விஷயத்தையே ஒபன் செய்தான். செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு உச்சந்தலையில் யாரோ ஆணியால் குத்தியமாதிரி இருந்தது.

“என்னய்யா சொல்றே?”

“ஆமாண்ணே... அரக்கப் பரக்க ஓடி வரலை நான் டிக்கட்டு அந்த மானிகைக்குள்ள விழுந்துடிச்சே. என்னவோ?”

“ஐயோ... ஐயோ....” - கண்ணாத்தா உடனேயே ஹா ஹரிவைக்கத் தொடங்கினாள்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு அவளது ஒப்பாரி மூலம் மூட்டியது.

“முதல்ல இப்படி ஒப்பாரி வைக்கறது நிறுத்து ஆத்தா... இப்ப எதுக்கு இப்படி கத்தறே?”

“ஐயோ... பணம் போச்சே... பத்துலட்ச ரூபாயாச்சே...”

“உன் பணம் மட்டும்தானா... என்பணமும்தான். அதுல அஞ்சலட்சம் என்னுது - தெரியும்தானே?”

“ஏன் தெரியாம... பணமும்போய் மனுஷரும் இப்படி பைத்தியமா கிடந்தா எப்படிண்ணே மனசு தாங்கும்?”

- மீண்டும் கண்ணீர் சிந்தினாள் கண்ணாத்தா. செல்லமுத்து கவுண்டரும் தாடையை வருடியவராக தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

“என்னண்ணே யோசனை...?” கைலாசம் கேட்டான்.

“ஒண்ணுமில்ல... அப்படி என்னதான் அந்த மாளிகைல இருக்குதுன்னு யோசிக்கறேன்...”

“நான் சொன்னா நம்பமாட்டீங்க. வந்து பார்த்தீங்கன்னாதான் உங்களுக்கும் தெரியும்.”

“அப்ப கிளம்பு...”

“ஐயோ... என்னண்ணே இது திடீர்னு...”

“கிளம்புங்கறேன்ல...?”

“அண்ணே...”

“கிளம்புடான்னா...” - செல்லமுத்து கவுண்டர் குரலில் உக்ரம் கூடிப்போனது.

“வேணாம்... வேணாம்... தம்பி நீ போவாதே. அப்புறம் உனக்கும் ஏதாவது ஆயிடப்போகுது.”

“கண்ணாத்தா கொஞ்சம் கம்மா இரு. பத்து மூன்றுபா பணத்துக்காகவாவது நான் இப்ப அங்கே போய்க் கொண்கணும்.”

“வேணும்னா நீங்க போங்க. என் தம்பியை நான் அறையாமாட்டேன். அவன் ஏற்கனவே மிரண்டுபோய் விட்டிருக்கறான்.”

கண்ணாத்தா உறுதியாக சொன்னதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியாக ஒரு பார்வை மட்டும் பார்த்தார் செல்லமுத்து. அவளோ முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டாள்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டர் வேறு வழியின்றி தனி மனசுமேல் அங்கே செல்லுவது என்று தீர்மானித்தவராக மூன்றுபாட்டார்!

‘ஐயோ’ மாதம் வரை ஓடிவிட்டது. பங்கஜ மீனாட்சி இளைத்து துரும்பாகிவிட்டாள். கணக்குப்பிள்ளை மூன்றுபாட்டும் அவ்வப்போது வந்து ஆறுதல் சொன்னார். அவளே அதிர்ச்சிகரமான விஷயங்களையும் சொன்னார்.

“அம்மா... அந்த கிராதகி அய்யாவை மயக்கி பல கொடுத்துப் பத்தரங்கள்ல கையெழுத்து வாங்கிட்டு மூன்று கேள்விப்பட்டேன். மிஞ்சி இருக்கறது இந்த மூன்றுபாட்டார்தான். இதுல நீங்க இருக்கறதால விட்டு

வெச்சிருக்காளாம்...” - என்று சொல்லவும் அவளுக்கு நெஞ்சு வலியே வந்துவிட்டது.

பங்கஜ மீனாட்சிக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கிறார். ராஜதுரை என்பது அவர்பெயர். குற்றாலம் பக்கமாய் அவருக்கு ஏகமாய் நிலபுலன்கள். கிட்டதட்ட ஒரு ஜமீன்தார்போல வாழ்ந்து வருபவர். தங்கையின் மோசமான நிலையைக் கேள்விப்பட்டு நாயக்கர் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார். பங்கஜ மீனாட்சியை ஒரு சோகச் சித்திரமாய் பார்த்து அப்படியே நொறுங்கிவிட்டார்.

“பங்கஜம்... நீ தைரியமா இரு. அந்த சிறுக்கியை ஒருவழி பண்ணிட்டு மாப்ளையை கட்டித் தூக்கிட்டு வரேன் பார்...” என்று சபதம் செய்தவராக தன் அடியாட்களுடன் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்!

கையில் ஒரு நீண்ட துப்பாக்கிவேறு...

புதிபுவென்று ஒரு கூட்டத்துடன் ராஜதுரை வீட்டுவாசலில் வந்து நிற்பதைப் பார்த்து செங்கமலத்தின் வீட்டுக்கிழவி அரண்டுபோய் விட்டாள்.

“ஏய்... ஏவடி அங்க? வாடி வெளிய....” - ராஜதுரையின் கூலியாள் ஒருவன் மெகா போன் வைத்துக் கொள்ளாத குறையாக கத்தினான். சப்தம் ஊரையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

அதில் ஜம்புலிங்கமும் ஒருவன். அவனுக்கு நடப்பதை எல்லாம் பார்க்க பரம சந்தோஷமாக இருந்தது.

அவன் நினைத்தது நடந்துவிட்டது.

விக்ரம நாயக்கர் விழுவார் என்றுதான் நினைத்தான். ஆனால், இப்படி அதல பாதாளத்தில் விழுந்து விடுவார் என்று அவனேகூட எதிர்பார்க்கவில்லை. என்கொட்டி சிரித்தான்.

அதே சமயம் செங்கமலம் யாரும் எதிர் பார்க்காத ஈரடி காரியத்தை அங்கே செய்யத் தொடங்கியிருந்தாள்.

விக்ரம நாயக்கரை தரதரவென்று தன் வீட்டில் இழுத்து இழுத்துவந்து துப்பாக்கியும் கையுமாய் நிற்கும் ராஜதுரை முன்னால் தள்ளிவிட்டாள்.

“இவரை தாராளமா கூட்டிகிட்டுபோ... இவரை நான்போகச் சொல்லி எவ்வளவோ நாளாச்சு. இந்த ழூன் தான் போகாம காலையே சுத்திச் சுத்தி வர்றாரு...” என்று சொன்னாள்.

கூட்டம் அதிர்ந்தது.

ராஜதுரை அதற்குமேல் அதிர்ந்தார்.

“மாப்ள... வாங்க மாப்ள நம்ப வீட்டுக்கு போக மாப்ள” என்றார். அவர் எந்த பதிலும் சொல்லாமல் வெருவேகமாய் செங்கமலம் வீட்டுக்குள் நுழைந்து ஒரு அறைக்குள் புகுந்து தாழ்ப்பாளும் போட்டுக்கொண்டார்.

ராஜதுரைக்கு கன்னத்தில் அறைபட்ட மாதிரி இழுந்தது.

“இப்பவும் சொல்றேன்.... கதவை உடைச்சு கூட்டி கிட்டு போங்க. எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை... நான் தாசிதான். விரும்பி வர்றவங்களை சந்தோஷப் படுத்தறதுதான் என் தொழில். ஆனா ஒரு குடும்பத்தைக் கெடுக்கறவ கிடையாது.”

- செங்கமலம் பேசியபேச்சு ஒரு ஆச்சரிய மின்ன லாய் எல்லோர் மனதையும் தாக்கியது.

ராஜதுரையும் அதற்குமேல் அங்கே நிற்க விரும்ப வில்லை. நாலுபேருடன் வெகுவேகமாக அவளது வீட்டுக்குள் நுழைந்து அவர்தாழிட்டுக்கொண்ட கதவை உடைக்கத் தொடங்கினார்.

கதவு பெயர்ந்து விழவும் உள்ளே ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டிருந்தவரை பாய்ந்து பிடித்து அப்படியே குண்டுக்கட்டாக தூக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பி னார்!

தென்னந் தோப்பில் அவர் வழக்கமாய் ஓய் வெடுக்கும் குடிசை முன்னால் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் குட்டிபோட்ட பூனைபோல நடந்துகொண்டிருந்தார் செல்லமுத்துக் கவுண்டர். ‘ஜல்ஜல்’ என்று அவரது வில்வண்டி வரும் சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தார்.

பொன்மேனிதான் வண்டியில் வந்துகொண்டிருந்தாள். கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறாள் என்பது அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்தது.

அவளும் தேங்கி நின்று வண்டியில் இருந்து குதித்து இறங்கி அவரை நெருங்கினாள்.

“எங்க புள்ள... கோவிலுக்கு போய்ட்டு வர்றியா?”

“ஆமாங்க. வழியில அப்படியே நீங்க தோப்புல
யிருக்கறது தெரிஞ்சு பிரசாதம் கொடுக்க வந்தேன்.”

“நல்லது... பிரசாதத்தை அப்படி வெச்சட்டுக்
கிளையா?”

“அது என்ன அப்படி சொல்லிப்போட்டீங்க.
ஓமா... என்னஎன்னவோ கேள்விப்பட்டேன்.”

“என்ன?”

“உங்க சினேகிதரு பொன்னுச்சாமி பிள்ளைக்கு
உபதேசம் பிடிச்சிருக்காமல்?”

“சரிதான்... அது உன் காது வரைக்கும் வந்து
யிருக்கா?”

“ஊரே பேசும்போது நான் கேக்கறதுதான் உங்க
உபதேசம் பெரிசா போயிடிச்சாக்கும்.”

“விடு... அவன் கெட்டநேரம்!”

“கெட்டநேரம் அவனுக்குமட்டுமா... உங்களுக்கும்
காலம்?”

“என்ன புள்ள சொல்றே?”

“அவரு அப்படி ஆகவே நீங்கதான் காரணம்
ஊரெல்லாம் பேசிக்கறாங்க.”

“போச்சுடா... பட்டையை கட்டிவிட ஆரம்பிச்
சு... மாங்களா...?”

“ஒண்ணுன்னா ஒன்பதுங்கறதுதான் ஊரோட வழக்கம். தெரிஞ்சிருந்தும் நீங்க இந்த விஷயத்துல சிக்கிட்டீங்களே...”

“பொன்மேனி... எதுக்கு தொண தொணன்னு பேசிகிட்டு. நானே குழப்பத்துல இருக்கேன். கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கிட்டு சும்மா இருக்கியா?”

“என் வாயை அடைக்கலாம். ஊர் வாயை எப்படி அடைப்பீங்க?”

“ஆமா நீ பிரசாதம் கொடுக்க வந்தியா... இல்வ ஊர்க்கதை பேச வந்தியா?”

“ஊர் அப்படி பேசினதைக் கேட்டு பயந்துதான் நான் கோவிலுக்கே போனேன். நீங்களோ இந்த தோப்பைவிட்டு நகரமாட்டேங்கறீங்க...”

“சரி... பேசிமுடிச்சிட்டீல்ல... கிளம்பு.”

“இதை எப்படி சமாளிக்கப் போறீங்க...?”

“அந்தக் கவலை உனக்கு எதுக்கு?”

“எனக்குத் தெரியாது... இந்த விவகாரத்தை தலை முழுகிட்டு வீடுவந்து சேர்ரீங்க நீங்க...”

- பொன்மேனி ஒருமுடிவுக்கு வந்தமாதிரி சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டாள். அவள் விலகிய மறு நிமிடம் அம்பாஸடர் கார் ஒன்று வந்து நின்றது அதிலிருந்து கவுண்டரின் குடும்ப வக்கீல் இறங்கினார் வக்கீலைப் பார்க்கவும்தான் எட்டு வருஷமாய் நடந்துவரும் கேஸை ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“வணக்கம் செல்லமுத்து.” - வக்கீல் கும்பிட்டபடி வந்தார்.

“வாங்க வக்கீலு... எங்க இவ்வளவு தூரம்?”

“எல்லாம் நம்ம கேஸ் விஷயமாதான்...” - வக்கீல் பதிலேயே கயிற்றுக்கட்டிலில் அமர்ந்தார்.

“என்ன... என்மேலே கேஸ் போட்டுருக்கற எதிரி வாய்தா வாங்கியிருக்கானா?”

“எந்த கேஸ் பொட்டுல அடிச்சமாதிரி சட்டுன்னு அடிஞ்சிருக்கு? வாய்தா, விசாரணை, திரும்ப வாய் கொண்டு இழுப்டறதுதானே அதோட லட்சணம்.”

“இழுபட்டாதானே உங்களுக்கும் பொழப்பு வந்திருக்கம். சரி... வந்த விஷயத்தை சொல்லுங்க...”

“சொல்றேன்...” - வக்கீல் மீண்டும் ஒரு இழுப்புத்தார். ஆனால் விஷயத்தை சொல்வதில் ஏதோ வக்கீலுக்கு இருக்கிற மாதிரி தோன்றியது.

“என்ன வக்கீலு... என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு?”

“எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. உங்க எதிரிங் கொடுத்தான் புதுசா ஒரு பலம் வந்துருக்குது.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

வக்கீல் பதிலுக்கு ஒரு போட்டோவைக் காட்டி வாய் அதைப் பார்த்த செல்லமுத்துக்கவுண்டருக்கு அப்படியே உடம்பெல்லாம் நடுங்க ஆரம்பித்தது.

“இந்த போட்டோ ஒண்ணுபோதும். உங்க எதிரிங்க உங்க சொத்தை பங்கு போட்டுக்க...”

“இது... இது எப்படி அவங்களுக்கு கிடைச்சது.”

“உங்கப்பா அவர் வெச்சிருந்த சின்ன வீட்டை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டாருங்கறதுக்கான இந்த ஆதாரம் பழைய போட்டோ ஸ்டூடியோ ஒண்ணுல இருந்துருக்குது. உங்க கெட்டநேரம் இது அவங்க பார்வைல பட்டுச்சு. இந்த போட்டோவுக்கும் நெகடிவுக்கும் மட்டும் ஒரு லட்சரூபா கொடுத்துருக்கான் உங்க தம்பி....”

“நான் மட்டும் இல்ல... இனி ஊர் உலகமே அப்படிதான் சொல்லப்போகுது. அவங்கதான் இந்த போட்டோவையே எனக்கு அனுப்பிவெச்ச ‘இதுக்குப் பிறகும் இந்த கேஸ் ஜெயிக்கும்னு நினைக்கறீங்களா’ன்னு கேட்டது....”

“வக்கீலு... இந்த போட்டோ ஒரு செட்டப் போட்டோ, எங்கப்பா சத்தியமா அந்த பொம்பளய கல்யாணம் பண்ணல. அந்த நாயும் எங்கப்பனுக்கு பொறக்கல.”

“இந்த பேச்செல்லாம் கோர்ட்டு நிக்காது. வழக்கை வாபஸ் வாங்கிட்டு உங்களுக்குள்ள சமாதானமா போயிடுங்க. சிட்டப்படி போனா சொத்துல சரிபாதி அவனுக்கு போயிடும். மறுபாதிதான் உங்களுக்கு. ஆனா நீங்களோ சொத்தை வெச்ச நிறைய கடன் வாங்கியிருக்கீங்க. அந்த கடனுக்கு உங்க பங்கு சொத்து சரியாயிடும். மிச்சம் உங்க தம்பிக்கு போயிடும். அப்புறம் உங்களுக்கு தெருவுதான்.”

- வக்கீல் இடம்பார்த்து குண்டுபோடுவதுபோல பேச வேண்டியதை பேசிவிட்டு கிளம்பிச் சென்றார்.

செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு தலையைச் சுற்றி யது வற்கனவே பொன்னுசாமிப்பிள்ளையால் நாயக்கர் மானிகையை மையமாக வைத்து சிக்கல். அடுத்து மயிலடாவென்றால் எப்பொழுதோ செத்துப் போய் விட்டது. அப்பாவின் வைப்பாட்டியால் - அவளது பிள்ளையால் இப்பொழுது மொத்த சொத்தும் மறிபோய்விடும் ஒரு பரிதாப நிலை.

ஒரு க்ஷணம் என்ன செய்வது, எதைச் செய்வது என்று தெரியவில்லை. நடுத்தெருவில் நிற்பதுபோல் மயிலடாம் மனக்கண்ணில் காட்சிகள் தோன்ற ஆரம் பித்துவிட்டன.

தோள்கொடுத்துக் காப்பாற்ற பிள்ளைகளும் முயல்லை. பொன்மேனியின் வயிற்று ராசியோ இல்லை வாய்நிவந்த வரமோ - வாரிசே இல்லாமல் போய் விட்டது.

இந்த நிலையில் என்னதான் செய்வது?

ஒரேவழிதான் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

அது நாயக்கர் மானிகையை வசப்படுத்துவது தான்! அதுமட்டும் அந்த பத்து லட்சத்துக்கு வசமாகி விட்டால் அதைவைத்தே வாழ்க்கையில் எப்படியாவது இப்போது இருப்பதைவிட நல்ல நிலைக்குப் போய்விட முடியும் என்று தோன்றியது.

ஆனால் அதுவோ உள்ளே நுழைபவர் உயிரையே வலுவா வாங்கிவிடுகிறது...

விருட் டென்று எழுந்தார் செல்லமுத்துக் கவுண்டர்.

நடுத்தெருவில் ஒரு பாப்பராக நின்று சாவதற்கு - நாயக்கர் மாளிகையை வசப்படுத்த முயன்று சாவது கொஞ்சம் மேன்மையான ஒன்றாகத் தோன்றியது.

உயிரை வைத்து ஒரு விளையாட்டு.

விளையாடுவதைத் தவிர வேறு வழி இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

பொன்மேனியிடம் போய் இதை எல்லாம் பிரஸ்தாபித்தால் குறுக்கே விழுந்து தடுத்து விடுவாள் என்றும் எண்ணியவர் அதன்பின் சொல்ப வினாடிகள்கூட தாமதிக்கவில்லை.

புறப்பட்டுவிட்டார்!

கண்மாய்க்கரையில் பானையில் பிடித்துப் போட்ட மீன்களை எல்லாம் உலரப் போட்டு கருவாடாக்குவதில் மும்முரமாக இருந்தான் சிங்கராயன்.

அந்த கரை வெளிமேல் ஒரு சிறுவன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

சிங்கராயனுக்கும் அவன் தன்னைத்தான் நோக்கி வருகிறான் என்பது தெரிந்தது.

“அண்ணே... அண்ணே...”

“என்னாடா?”

“நாயக்கர் அரண்மனைக்கு ஒருத்தர் வந்துருக்காரு. நீ எங்கேன்னு கேட்டாரு...”

“போச்சுடா... இரண்டு நாள் முந்திதான் ஒருத்தன் வந்து அலறி அடிச்சகிட்டு ஓடினான். அதுக்குள்ற யூனியனொருத்தனா?”

“நீங்க உடனே வருவீங்களாம். வேல் கம்பு கதவு மூட மாறையே நின்னுகிட்டிருக்காரு...”

அந்த பொடியன் சொல்லச் சொல்ல சிங்கராயன் பக்கத்தில் ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள்.

“சரி... நீ இங்க இருந்து இந்த மீனாங்களைப் பார்த்துக்க. நான் போய்ட்டு வந்துட்டேன்.”

சிங்கராயன் கிளம்பினான்.

பெட்டிக்கடை வீரண்ணன், மாளிகை முன் நின்று கொண்டிருக்கும் செல்லமுத்துக் கவுண்டரிடம் போய் கொண்டிருந்தார்.

“ஒரு நாஇரண்டு நா இல்ல சாமி... முப்பது வருஷமா இந்த மாளிகை இப்படித்தான் கிடக்குது. யூனியன் பேரைச் சொன்னாலே சிலருக்கு காச்சல் வந்துடுதுன்னா பார்த்துங்குங்களேன்.”

“நானும் கேள்விப்பட்டேன் பெரியவரே... அப்படி என்னதான் இந்த மாளிகைல இருக்குது?”

“என்னன்னு சொல்ல... நாயக்கர் சம்சாரமும் அப்பாங்க புள்ளைங்களும் ஒரே சமயத்துல தூக்குல எய்யப்பி உசுரை விட்டுட்டாங்க. நாயக்கரையும் அவரது மகனானே சுட்டுச் கொன்னதால அவரையும் போலீஸ் பிடிச்சகிட்டு போயிடிச்சு.

அதுக்குப் பொறவுதான் இந்த மாளிகையே மங்க ஆரம்பிச்சிடுச்சு. தன்னோட புருஷன், அப்புறமா அவ்வளவு சொத்தும் பறிபோயிட்ட அதிர்ச்சியில்தான் நாயக்கர் பொண்டாட்டி தூக்குல தொங்குனதா சொல் வாங்க.

அவங்கதான் இந்த பங்களாவை யாரும் சொந்தம் கொண்டாட்டக் கூடாதுன்னு ஆவியா வந்து தடுக்கறதா நாங்க நினைக்கறோம்.”

“முப்பது வருஷமாவா?”

“முப்பது இல்ல.. முன்னூறு வருஷமானாலும் சரியாரும் இந்த மாளிகைக்குள்ள வரக்கூடாது. நானும் வரவிடமாட்டேன்’னு அந்தம்மா சபதம் போட்டதா சொல்வாங்க...”

“அப்படி அவங்க சபதம்போடக் காரணம்?”

“எல்லாம் அந்த சண்டாளி அல்லிக்கரை செங்கமலம்தான் வேறயாரு?”

“அது யாரு?”

“நாயக்கரோட வைப்பாட்டிதான். வேறயாரு?”

- பெட்டிக்கடை வீரண்ணன் வைப்பாட்டி என்றதும் செல்லமுத்துக் கவுண்டருக்கு தன் விஷயம் ஞாபகம் வந்தது.

“இங்கேயும் ஒரு வைப்பாட்டியாலதான் சிக்கலா?” என்றார் உடனே...

“இங்கேயும்னா...?”

“அது... அது... இல்ல பல பெரிய இடங்க இப்படி வந்த பொம்பளைங்களாலதான் சீரழிஞ்சு நாயிருக்கு. அதான் அப்படி கேட்டேன்...”

“மத்த இடம் பத்தி எனக்குத் தெரியாது. ஆனா அங்க அப்படித்தான். அந்த செங்கமலம் நாயக்கர் சொத்து அவ்வளவையும் அழுத்திகிட்டா. கடைசியா அவ் குறிவெச்சது இந்த மாளிகையை... ஆனா அதுக் கூடாது நடக்கக் கூடாதது எல்லாம் நடந்து மாளிகையே நாசமாப் போச்சு...”

“இப்ப அந்த செங்கமலம் எங்க இருக்கா?”

“தெரியாது... ஆனா ஆவதும் பெண்ணாலே, அழிவதும் பெண்ணாலேங்கறது எங்க ஊரைப் பொறுத்தவரை அப்பயே பலிச்சிடிச்சு.

இந்த மாளிகை உருவாகக் காரணமே நாயக்கர் வறலாம் பங்கஜமீனாட்சிதான். இது அழியக் காரணமாம். அவங்களாவே இருந்துட்டாங்க...”

“அப்ப உள்ளார இருந்து எல்லாரையும் மிரட்டிக் கிட்டிருக்கறது அவங்க ஆவிதானா?”

“அதுவேதான்... அதுல என்ன சந்தேகம். பல வறலாம் அவங்க ஆவி இந்த பக்கமா நடந்து போறதை நாங்களே பல தடவை பார்த்துருக்கோமே...”

பெட்டிக்கடை வீரண்ணன் செல்லமுத்துக் கூடாது நுக்குள் பீதியைக் கரைத்தபடி இருந்தான்.

ஆனால் அதையெல்லாம் கவுண்டர் நம்பியது இல்லவே தெரியவில்லை.

மாளிகையையே பார்த்தபடி இருந்தார்.

சிங்கராயனும் வந்து சேர்ந்தான்.

“யாருங்க நீங்க... என்ன விசயம்?”

“இந்த மாளிகையை நான் வாங்கலாம்னு இருக்கேன். அதுக்கு முந்தி உளற சுத்திப்பாக்கணும்.”

“நாயக்கர் மகள்கிட்ட உத்தரவு வாங்கிகிட்டு வந்துட்டீங்களா?”

“இரண்டு நாளைக்கு முந்தி ஒருத்தர் வந்துருப்பாரே...”

“ஆமாம்...”

“அவரும் நானும் சேர்ந்து வாங்கத்தான் ஆசைப்பட்டோம். என் சார்பாதான் அவர் வந்தாரு...”

“அது சரி... அவர்தான் தலை தெறிக்க ஓடினாரே. அதைப் பார்த்துமா உங்களுக்கு இங்க வரணும்னு தோணினுச்சு...?”

“அப்படித்தான் வெச்சுக்கையேன்...”

“தெரியம்தான். ஆமா அவரு இப்ப எப்படி இருக்காரு?”

“அவர் எப்படி இருந்தா உனக்கென்ன... நீ சாவியைக் கொடு...”

“நல்லா யோசிச்சுக்குங்க. அவராவது அதிர்ஷ்டவசமா உயிர் தப்பினாரு... உங்களுக்கு அதுக்கும் சந்தர்ப்பயில்லாம போயிடப்போகுது.”

“நான் ஒண்ணு கேட்கலாமா?”

“தாராளமா கேளுங்க...”

“நீ இந்த மாளிகைக்கு காவக்காரனா இல்லை யாங்க வர்றவங்களை விரட்டி அடிக்கறவனா?”

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் கேள்வி அவன் முகத் தில் கீறியது.

“அப்ப நீங்க என் பேச்சு கேக்கப் போறதில்லன்னு சொல்லுங்க...”

“எதுக்கு கேக்கணும்... பத்து லட்ச ரூவா தந்தா போதும் - யார் வேணும்னா இந்த மாளிகையை எடுத்துக்கிடலாம்னு இதோட சொந்தக்காரங்களே சொல்லும்போது நீ ஏன்ப்பா இப்படி வர்றவங்களை துரத்தறே...”

“ஒரு நல்ல எண்ணம்தான்...”

“அப்ப விக்க நினைக்கற நாயக்கர் மகளுக்கு அந்த நல்ல எண்ணம் இல்லையா?”

“அது பாவம்... எப்படியாவது வித்து நாலு காசு பாக்க நினைக்குது. அதோட தேவை அப்படி...”

“அப்ப அவங்களுக்கு சாதகமா நின்னு பேசாம என் வர்ற எல்லாரையும் துரத்தறே?”

- கவுண்டர் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்ட பிறகு அவன் மறுபேச்சு பேசவில்லை. சரேலென்று சாவிக் கொத்தை எடுத்து நீட்டினான்.

“இப்படி சாவியை நீட்டுனா எப்படி ...?”

“வேற என்ன செய்யச் சொல்றீங்க...”

“உள்ள வந்து எல்லா இடத்தையும் காட்டு.”

“அதுக்கு வேற ஆளைப்பாருங்க.”

“வேற ஆளா இங்க காவக்காரன்?”

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் அழகாக மடக்கினார் அவனோ முறைத்தான்.

“என்ன பாக்கறே... இங்க புறப்பட்டுவாறதுக்கு முந்தி இப்ப இந்த மாளிகையோட ஒரே வாரிசா இருக்கற நாயக்கரோட கடைசி மககிட்ட பேசிட்டு தான் வந்தேன்.

‘சிங்கராயன் எங்கப்பா காலத்துல இருந்து இருக்குறவன். ஏன்னு தெரியல அவனே எங்களுக்கு எதிரா பேசறான்’ன்னு சொன்னிச்சு.”

- சிங்கராயன் அதைக் கேட்டு தன் சற்றே பெரிய கண்களை மேலும் அகட்டினான்.

“எங்கம்மா... எங்கக்கா ஆவி அங்க சுத்தறதா சொல்லியே அந்த மாளிகை மதிப்பை எல்லாரும் குறைச்சுட்டாங்க. நீங்களாவது நம்புங்க. அங்க அப்படி எதுவும் இல்ல’ன்னு சொன்னிச்சு.”

- செல்லமுத்துக் கவுண்டர் பதில் சிங்கராயனை மட்டுமல்ல சற்றுமுன்வரை அவரிடம் வந்து பீலா

யிட் டுக் கொண்டிருந்த பெட்டிக்கடை வீரண்ணனை
யாழ்கூட அதிரச் செய்தது.

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி... நான் உன்றல்
யாம் வரமாட்டேன். நாயக்கர் மக வீம்பு பேசுது. அது
யாப்படியாவது இந்த பங்களாவை வித்து காக பாக்க
நிலைக்குது... பாவம் அதோட கஷ்ட நிலை அப்படி...”

“இப்படி பேசற நீ காவக்காரனா இல்லாம
இருந்தா நான் ஒதுக்குவேன். சும்மாக்கிடக்கற மாளி
கையை வெளிய இருந்து காவக்காக்க நீ எதுக்கு? காக்கா
இருவி போதுமே...?”

- தொட்டுத் தொட்டு துளைபோட்டது செல்ல
புத்திக் கவுண்டரின் கேள்வி. அவனும் பேந்தப் பேந்த
யிழித்தான்.

“நல்லாத்தான் முழிக்கிறே... எப்பவோ தூக்குல
நொங்குன நாயக்கர் சம்சாரம் ஆவியா இருந்து துரத்த
யாங்களாக்கும்... கதைதான்!”

- கவுண்டரிடம் நக்கல் தூள் பறந்தது. அப்படியே
யாவிக்கொத்தை ஒருமுறை தூக்கிப் போட்டுப் பிடித்
யார்

தெரியமாக மாளிகைக்குள் கிராதிக் கதவை
யாவிக்கொண்டு காலையும் வைத்தார்.

சிங்கராயன் வீரண்ணனைப் பார்க்க, வீரண்ணன்
மொல்லிய குரலில் “முதல் முதலா ஒரு விவரமான
யாறுஷன் வந்துருக்கான்... என்ன பண்ணப் போறே?”
யன்றான்.

‘குண்டுக்கட்டாக விக்ரம நாயக்கரைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த ராஜதுரையைப் பார்த்து பதறி விட்டாள் பங்கஜமீனாட்சி.

ராஜதுரை அசரவில்லை.

அவரை மாளிகையின் படுக்கை அறைக்குள் தள்ளி கதவைப் பூட்டினார்.

“என்ன பங்கஜம் பாக்கறே... எனக்கு வேற வழியே தெரியல... அதான் கட்டி தூக்கிகிட்டு வந்தேன். ஜாக்ரதை! விட்டா ஓடிப்போய்டுவாரு. அவமேல அப்படி ஒரு பைத்தியமா இருக்காரு.” என்றும் சொல்ல பங்கஜமீனாட்சி பொலபொலவென்று கண்ணீர் விட்டாள்.

“இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கற மனுஷனே இல்ல இவரு. இப்படி மாறிட்டாரே...”

“அதான் அவ வெச்ச மருந்தோட சக்தி.”

“மருந்துன்னா...”

“வசிய மருந்து...”

“சண்டாளி... சண்டாளி. ஆமா... அதுக்கு இவ்வளவு சக்தியா?”

“அதான் பாக்குறியே... பாத்துமா இப்படி ஒரு கேள்வி?”

அப்பொழுது கணக்குப் பிள்ளையும் குறுக்கிட்டார்.

“தம்பி... நீங்க சொன்னதுதான் என்னோட கருத்தும். ஆனா அம்மாவால நம்பமுடியல...”

“இவளுக்கு இந்த மாதிரி விஷயம் பத்தி எல்லாம் எதுவும் தெரியாது கணக்குப்பிள்ளை. அதுசரி... அந்த தேவடியாளோ பக்கத்து ஊர். அவ எப்படி இங்க வந்து இவரை பிடிச்சா?”

“எல்லாம் அந்த ஜம்புலிங்கம் பண்ண வேலைப்பா. அவன்தான் ஐயாவோட பொறந்தநாள் அன்னிக்கு அவளை கூட்டிகிட்டு வந்தான். ஒரே நாள்ல அவளும் ஐயாவை சாச்சிட்டா....”

“ஒருநாள் ஒரு பார்வையில் ஒரு மனுஷனை வீழ்த்தற அளவுக்கு அவ ஒண்ணும் பெரிய ரம்பையா தெரியலியே...”

“அது உண்மைதான். ஆனா அவளுக்கு பயங்கரமா வசிய வித்தையெல்லாம் தெரியும்னு நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்...”

“அப்ப அவ தேவடியா இல்ல. சூன்யக்காரின்னு சொல்லு.”

“நிச்சயமா...! அப்பப்ப சுகாட்டுக்கு போற தென்ன... வாரதென்ன?”

- கணக்குப்பிள்ளை சொன்ன அந்த புதிய விஷயம் ராஜதுரையின் நெற்றியில் வரிப் பந்தல்போட்டது. கண்களிலும் மஞக்கென்று ரத்தம் பாய்ந்து வெண்ணிற திரை சிவந்துபோகத் தொடங்கியது.

இடையில் யாரோ நாயக்கரை அடைத்த அறையின் கதவுத்துவாரம் வழியாக உள்ளே பார்த்துவிட்டு அலற ஆரம்பித்தார்.

“ஐயய்யோ... நாயக்கரய்யா ஜன்னல் கம்பியை வளைச்சுக்கிட்டு தப்பி ஓடப்பாக்கறாரு. ஓடிவாங்க... ஓடிவாங்க...”

- குரல்கேட்டு ராஜதுரையும், கணக்குப் பிள்ளையும் ஓடிச்சென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது உள்ளே நாயக்கர் இல்லை. ஒரு கைதி சிறையில் இருந்து தப்பி ஓடியதுபோல ஜன்னல் கம்பி வளைக்கப்பட்டிருந்தது.

ராஜதுரையால் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை.

“அந்த சிறுக்கியை என்ன பண்ணேன் பாரு...” - என்றபடி தனியாளாக துப்பாக்கியுடன் வெளியே ஓடிவந்து அவரது ஜீப்பில் தாவி ஏறினார்!”

எந்த பயமும் இல்லாமல் செல்லமுத்துக் கவுண்டர் மாளிகை நோக்கி நடப்பது சிங்கராயனை ஆச்சரியப் படுத்தினாலும் அவன் முகத்தில் ஒரு மர்மச் சிரிப்பு.

அவரும் போர்டி கோ பாகம் கடந்து படிகளில்
புறிகாரிடாரில் நடந்து முகப்பு நுழைவாயில் கதவு
புறம் போய் நின்று பூட்டைப் பார்த்தார். அப்படியே
புறம்பி ஒரு பார்வை!

வீரண்ணனும், சிங்கராயனும் கிராதிக் கதவுக்கு
புறத்தில் ஏதோ அய்யனார் கோவிலில் நிற்கும் உரு
பாரச்சிலை போல நிற்கின்ற மாதிரி இருந்தது.

மளமளவென்று பூட்டைத் திறந்தார்.

பிறகு கதவைத் தள்ளிவிட்டார்.

இரண்டு நாள் முன் வந்து சென்றிருந்த பொன்னு
பாரிப்பிள்ளையின் காலடித் தடயங்கள் பளிச்சென்று
பெயர்ந்தன.

அந்த பனை நுங்கு அளவுக்கான சிலந்தி
மீண்டும் ஒரு முழு வலையைப் பின்னியிருந்தது.
அதைப் பார்த்தவர் அதை அறுப்பதற்கு முன் பாது
காப்பாக இருக்கட்டும் என்கிற மாதிரி இடுப்புப்
பகுதியில் கையைவிட்டு கைத்துப்பாக்கி ஒன்றை
வெளியே எடுத்தார்.

அதை வலது கையில் பிடித்தபடியே நடந்தார்.
மீண்டும் ஒரு நிலைகால் கதவு, அதிலும் பூட்டு தொங்
பியது. அதையும் திறந்தவர் உள்ளே பார்வையை
விட்டார்.

பளிச்சென்று ஒரு குட்டி மைதானம் போல
மார்பிள் கல் பதிக்கப் பெற்ற படு துப்புரவான
புறால்! நடுவில் கூம்பு விதானம்! நாலா புறமும் அதில்

கண்ணாடி பதிக்கப்பெற்று சூரியக் கதிர்கள் ஊடுருவி இருந்தன.

சரேலென்று ஒரு கறுப்புப் பலகையை மூடிப் போர்த்தினாற் போல அவை அப்படியே வெளிச்சத்தை இழக்க ஹால் பாகம் மொத்தமும் திடும்மென்று கும்மிருட்டானது.

அசுர வேகத்தில் அப்படி நடந்ததால் செல்ல முத்துக்கவுண்டருக்கும் ஒருவினாடி நெஞ்சையடைத்தது. காது மடல்கள் படபடவென்று துடித்தன. அதே காது அடைக்குமளவு ஒரு வீலென்று அலறல்! அந்த அலறல் ஒலி ஹாலின் எல்லா பாகங்களிலும் ஒரு பந்துபோல முட்டி மோதி அவரது கைகளால் காதுகளை பொத்திக்கொள்ள வைத்தது.

கண்களையும் இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டார். ஆனால் மூக்கில் ஒருவித துர்நாற்றம் புகைவாசமாய் நுழைந்து அமட்டியது. கண்களைத் திறந்தபோது சப்தநாடியும் நொறுங்கிவிட்டது. சுற்றிலும் ஒரே புகை மண்டலம். இதிரே நடு ஹாலில் தலைவிரிகோலமாய் கோரைப் பல்லுடன் - மிக அகண்ட விழிகளுடன் ஒரு பெண்! அவளது கையில் யாரோ ஒரு மனிதனின் தலைமட்டும் இருந்தது. உதட்டுக்குக் கீழே ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்த கரைகள் இருந்தன.

அவளும் மெல்ல கவுண்டரை நோக்கி வர ஆரம்பித்தாள். கவுண்டரின் துப்பாக்கி பிடித்த கைகள் படபடவென்று நடுங்கின.

வலுக்கட்டாயமாக தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அந்த துப்பாக்கியை அவர் அவளை நோக்கி

நீர் டி னார். நீட்டிய மறு நொடியே அந்த கைமேல் வங்கிருந்தோ ஒரு மண்டை ஓடு வந்து விழுந்தது. வப்பாக்கியும் நெளிந்து எங்கோபோய் விழ ஒரு மூக்ரோஷ சிரிப்புச் சப்தம் காதை அடைக்குமளவு வலிக்க ஆரம்பித்தது. அதுவும் சட்டென்று அடங்கி வரும்பவும் கூம்பு வடிவு கூரைச் சாளரத்தில் பளிச் சென்று அடங்கி கண்ணாடித்தடுப்பில் மறிக்கப்பட்டிருந்த அந்த கறுப்புத் தடை விலக பளிச்சென்று வெளிச்சம் சரேலென்று ஹாலுக்குள் ஊடுருவியது!

ஒலி ஒளிக் கண்காட்சியில் கூட சற்று கால நாமதமாக நடக்கும் இந்த மாற்றங்கள் மின்னல் வேகத்தில் நடக்க, ஹாலிலிருந்து வெளியேறும் ஆறு நிலை கால்கதவுகளுக்கு முன்னால் ஆறு பெண் உருவங்கள் தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன!

மற்றபடி அவர்விடும் மூச்சுக் காற்றுச் சப்தம்தான்.

அவ்வளவு நிசப்தம்.

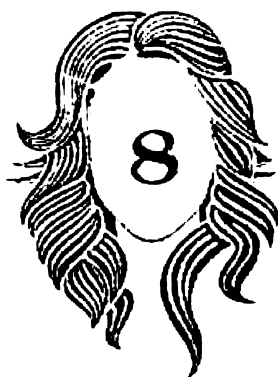
அந்த நிசப்தமும் மெல்ல கலைவதுபோல ஒரு மெல்லிய அழகை சப்தம். எங்கோ வெகுதூரத்தில் மாரோ அமர்ந்து அழுகிற மாதிரி இருந்தது.

அதற்குமேல் செல்லமுத்துக் கவுண்டராலும் வானமுடியவில்லை. திரும்பி ஓடிவிடும் எண்ணத் தோடு திரும்பியவர் மீது சொத்தென்று ஒன்று வந்து விழுந்தது. 'ஆ'வென்ற அலறலோடு அதை உதறியவர் மேல் விழுந்ததப் பார்த்துவிட்டு அலறினார். அது ஒரு வானமயில்லாத பிஞ்சுக்குழந்தையின் சடலம்!

“என்னை விட்டு... நான் இங்கு வரலை... நான் இந்த பங்களாவையும் வாங்கலை... என்னை விட்டு” - என்று கத்திக்கொண்டே... வெளியே ஓட ஆரம்பித்தார்.

பொன்னுசாமிப்பிள்ளை ஓடிவந்தது போலவே பின்னங்கால் பிடரியில்பட ஓடிவந்தவர் கிராதிக் கதவருகே சுருண்டுவிழுந்தார்.

வீரண்ணனும், சிங்கராயனும் அதைப் பார்த்து மீசையை நீவிக் கொண்டு சிரித்தனர்.

மீண்டும் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தின் வீட்டு வாசல்! கிறீச்சிட்டு நின்ற ஜீப்பில் இருந்து ஒரே குதியாகக் குதித்தபடி இறங்கினார் ராஜதுரை. கையில் மூன்றடி நீள குழாய்த்துப்பாக்கி. பல காடுகளில் அது பல மான்களையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் சுட்டுத் தள்ளியுள்ளது.

அதை நீட்டிப் பிடித்தபடியே வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். இந்த முறை அந்த வீட்டிலும் தடிதடியாய் பல அடியாட்கள் இருந்தனர். ராஜதுரையின் முன்னால் அவரை மறிப்பது மாதிரி வந்து நின்றனர்.

"விலகுங்கடா... அநியாயமா என் துப்பாக்கிக்கு ஸ்ரேயாகாதீங்க..." - உரக்கக் கூச்சலிட்டார் ராஜ்முரை.

"இம்புட்டுக்காண்டி பறவைகள் சுட்ற துப்பாக்கியை வெச்சுகிட்டு பூச்சியா காட்றே... ஒழுங்கா நிரும்பிப் போயிடு..."

அவர்களில் ஒருவன் பதிலுக்கு கத்தினான்.

"வேண்டாண்டா... கூலிக்கு மாரடிக்கற நாயுங்களா. நான் அசல் வேட்டைக்காரன். இதால நான் புலியையே சுட்டவன்.."

"அப்படியா... எங்க சுடு பார்க்கலாம்...?"

ஒருவன் சட்டைப் பட்டனை வேகமாக அவிழ்த்து மார்பைக் காட்டினான்.

"வேண்டாம்... சொன்னாக் கேளு."

"சும்மா சுட்றா.... பெரிய வேட்டைக்காரன்னியே சுட்றா பார்ப்போம்..."

அவனும் முன்னேறி துப்பாக்கிக் குழலின் துவாரத்தை அப்படியே மார்பினால் மூடி அழுத்தினான். அழுத்தியபடி ராஜ்முரையையும் சேர்த்துத் தள்ளினான்.

அவரும் தள்ளப்பட்ட நிலையில் சில அடிகள் வரையின்னால் சென்றவர் பொறுமை இழந்தவராக ஸ்ட்ரிக்கரில் இருந்த ஆள்காட்டிவிரலை ஒரு அழுத்து அழுத்தினார்.

அடுத்த நொடி மார்பில் சிவப்பு ரத்தச் சிதறலோடு தள்ளியவன் விழுந்தான். துப்பாக்கி முனையோ அப்படியே அடுத்த அடியாளை நோக்கித் திரும்பியது. அடியாட்களும் வெலவெலக்க ஆரம்பித்தனர்.

கீழே விழுந்தவனின் அலறல் செங்கமலத்தைப் பிடித்து இழுத்து வந்தது.

“டேய்ய்...” என்றபடி ராஜதுரை எதிரில் வந்தாள். மஞ்சள் புடவை, ரவிக்கை என்று மஞ்சள் நிறத்தில் பூஜையில் இருந்தவள்போல் தெரிந்தவள் கண்ணிரண்டையும் விரித்து முறைத்தவிதத்தில் அனல் பறந்தது.

“வாடி வா... ஊர்க் குடியை கெடுக்கப் பிறந்தவளே...” - ராஜதுரை வக்கரித்தார்.

“ராஜதுரை....” - கத்தரித்தது ஒரு புதிய குரல். கொடுத்தவர் விக்ரம நாயக்கர்தான்...

“மாப்ளே...”

“வாய்மூடு... நான் இனி உன் மாப்ள கிடையாது.”

“மாப்ள... வார்த்தைய யோசிச்சு பேசுங்க. ஒரு பொண்ணுக்கு ஆறுபொண்ணுக்கு அப்பா நீங்க.”

“அதெல்லாம் முடிஞ்ச விஷயம். நான் இனி எப்பவும் செங்கமலத்தோட அடிமை...” என்றபடி அவள் அருகேவந்து அவளையும் மிகப்பணிவாக ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

"மாப்ள... இப்படி கூடவாய்யா உன்புத்தி மழுங்கிப் போகும்?"

"வாய மூடிகிட்டு வந்தவழியே திரும்பிப்போறியா?"

"போறதுக்கு வரல... உங்கள் இப்படி பித்தாக்கின இந்த சிறுக்கியைக் கொல்லாம விடமாட்டேன்..."

அவரது துப்பாக்கி படுவேகமாய் செங்கமலத்தைக் குறிபார்த்தபடி திரும்பியது.

"வேண்டாம்... அவ என் உயிர். அவளை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே" - அவளுக்கு முன்னால் சென்று கையை உயர்த்தியபடி அவளையும் மறைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

"மாப்ள... சொன்னாக் கேளுங்க. நகருங்க"

"முடியாது. நீ திரும்பிப்போ..."

"என் தங்கச்சியோட கதி?"

"போய் எதாவது குளத்துல விழுந்து சாவச் சொல்லு..."

"அடச் சண்டாளா... நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பாக்கறேன். எகிறிகிட்டே போறியே. முதல்ல நீ மேல போ..."

ராஜதுரையின் துப்பாக்கியில் இருந்த தோட்டா ரீறிப் பாய்ந்தது. நேராக நாயக்கரின் மார்பைத் தாக்கி இதயம் வரை ஊடுருவி அந்த சதைக் கோளத்தை யும் சிதறி அடித்தது.

“ஐய்யோ...” - நாயக்கர் துவண்டும் சரிந்தும் கீழே விழ, ராஜதுரை அதைப்பார்த்து திகைக்க அந்த சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட அடியாட்களும் அப்படியே அவர்மேல் பாய்ந்து ஒரே அழுக்காக அழுக்கினர்.

மன்னரைப் போல வாழ்ந்த விக்கிரம நாயக்கர் தாசி செங்கமலம் வீட்டில் ஒரு நாயைப்போல சுடப்பட்டு இறந்தார் என்கிற செய்தியும் வெகுவேகமாக நாயக்கர் மாளிகை நோக்கி செல்லத் தொடங்கியது!

வெகு நீளமான - செல்லமுத்துக்கவுண்டர் பற்றிய நிஜங்களை அவ்வப்போது கண்ணீருடன் சொல்லி இறுதியாக அவர் சுருண்டு விழுந்தார் என்பதோடு நிறுத்திய பொன்மேனியை பரந்தாம நாயக்கர் பளபளப்பான கண்களோடு பார்த்தபடி இருந்தார்.

அவளும் ஆசுவாசித்தாள்,

“ஆமா... சுருண்டு விழுந்தாருங்கறதோட நிறுத்தி புட்டியே, உன் புருஷன் என்ன ஆனான்... உசுரு இருந்துச்சா இல்ல உன் புருஷன் அந்த பொன்னுச் சாமி மாதிரி மெண்ட்டல் ஆனானா?”

- பரந்தாம நாயக்கரின் பரிவான கேள்வி அவள் கண்களை மீண்டும் போட்டு பிழியவிட்டது.

“ஆஊன்னா அழுவறே... தெளிவாச் சொன்னா யானே உனக்கு நான் ஏதாவது உபகாரம் பண்ண முடியுமாங்கறது பத்தி நான் யோசிக்க முடியும்?”

நம்பிக்கை தருவது போலவும் பேசினார். அவளும் சில நேரத்தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். திரும்ப ஆரம்பித்தாள்.

“என் வீட்டுக்காரரை நாலுபேர் ஒரு டிராக் கொண்டு போட்டு தூக்கிட்டு வந்து என் வீட்ல சேர்த்துப் போனாங்க. நானும் அவரைப் பார்த்து பதறிப் போனேன். எங்க ஊர் நாட்டு வைத்தியர் செய்தி கொள்விப்பட்டு வந்து பார்த்தாரு, ஏதோ ஒரு மூலிகை கொரை சுட்டு அதோட புகையை முக்குல விட்டாரு.

என் வீட்டுக்காரரும் கொஞ்சம் போல கண்ணு நிறந்து பார்த்தார். ஆனா என்னையோ, அந்த வைத்தியரையோ அடையாளம் தெரியல. பேந்தபேந்த முழிச்சாரு. நான் அழுதேன். நான் அழுவறத பார்த்து நான் திரும்பவும் மயக்கமாயிட்டாரு.

அதுக்குப்பிறகு முணுமாசம் வரை படுக்கைல நான் எல்லாம். இடைல எங்கமேல ஒரு கேஸ் போர் ருந்தாரு என் கொழுந்தன். அதுக்கு நோட்டீஸ் வந்துச்சு. இவர் இப்படி இருந்தா எப்படி போக முடியும். கேசுல தீர்ப்பு அவங்கபக்கம் சாதகமா வுச்சு.

குடியிருந்த வீடு, சோறுபோட்ட தென்னந் தோர்ப்புன்னு எல்லாம் ஒரே நாள்ள போயிடுச்சி. என்

கிட்ட இருந்த நகை நட்டுன்னு இருக்கறதை எல்லாம் வெச்சு வைத்யம் பார்த்தேன், பிரயோஜனமில்லை.

அவர் ஒருநாள் உகரைவிட்டுட்டாரு. எங்க சம்பிரதாயப்படி அவர் உடம்பை பொதைச்சேன் மறுநாள் பால் ஊத்தப் போயிருந்தப்ப சமாதி கிட்ட புதுசு புதுசா பானைங்க உடைஞ்சு கிடந்துச்சு வெட்டியானைக் கூப்பட்டு கேட்டதுக்கு 'ஒரு வயசான பொம்பள வந்து சமாதியை தோண்டப்போனா, நான் தடுத்து அனுப்பிட்டேன்'னு சொன்னான்.

ஆரம்பத்துல எனக்கு ஒண்ணும் புரியல. பொறவுதான் புரிஞ்சிச்சு. அங்க வந்துட்டு போனது அல்லிக்கரை செங்கமலம்கற அந்த நாள் தாசின்னு... வயசாயிட்ட நிலையில இப்ப அவ வசியமருந்து பண்ணது, ஏவல் செய்யறதுன்னு ஏதேதோ செய்யற தால்லாம் தெரிய வந்துச்சு. அவ என் புருஷன் சமாதிக்கு வந்ததுக்கு பின்னால ஏதோ பெரிய காரணம் இருக்குது.

அதுமட்டுமில்ல... அந்த நாயக்கர் மாளிகை லயும் பேயோ பிசாசோ இல்ல. அவதான் ஏதோ பண்ணாங்கறது என்னோட அபிப்ராயம்."

- பொன்மேனி தன் எண்ணம் முழுவதையும் ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாள்.

"உன் கதையைக் கேட்டா எனக்கே ஒரு மாதிரி தான் இருக்குது. சரி இப்ப நான் என்ன செய்யணும் கறே?"

“அதை நான் இப்ப சொல்லப்போறதில்ல... நானைக்கு நீங்களே சொல்லுவீங்க...”

“நீ சொல்றது எனக்கு விளங்கலை பொன் மோணி.”

“எப்படி விளங்கறமாதிரி சொல்றதுன்னும் தெரியில எனக்கு.”

“சும்மா சொல்லு... நான் புரிஞ்சிக்கிட முயற்சி செய்யிறேன்.”

“என் புருஷன் வாங்க ஆசைப்பட்ட அந்த நாயக்கர் மாளிகை எனக்கு வேணும்.”

“சரிதான்... விடிய விடிய கதை கேட்டு சீதைக்கு நாமன் சித்தப்பாங்கற மாதிரில்ல இருக்கு உன் பேச்சு. அந்தருக்கு இரண்டு பேர் இப்பதான் அங்க போய் கொடுத்து ஒழிஞ்சிருக்காங்க. இவ்வளவுக்கு பொறவும் அந்த மாளிகை வேணும்னா என்ன அர்த்தம்?”

“அதுக்குள்ளாற இருந்துகிட்டு அராஜகம் பண்ண அந்த அல்லிக்கரை செங்கமலத்தை அழிக் கண்ணாங்கறேன்...”

“அவதான் அங்க இருந்துகிட்டு எல்லா மெய்ளாளும் பண்ணானனு எதை வெச்ச சொல்றே?”

“அவதான்... அவளேதான்... எந்த நாயக்கர் மாளிகை மாதிரித்திக்கும் பேரோடையும் புகழோடையும் இருந்திருக்கோ அது சுடுகாடா மாறணும்கறதுதான் அவ மூலம். அதைத்தான் அவ செய்துகிட்டிருக்கா...”

“சரி... அதுதான் உன் எண்ணம்னா உன் விருப்பப்படி என்ன செய்யணுமோ அதைச் செய்...”

“அதுக்காகத்தானே உங்களுக்கு முந்திவிரிக் கவே வந்துருக்கேன்.”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“அஞ்சுகாசு செலவு இல்லாம அவளை தீர்த்து கட்டவும் அதேசமயம் உங்களையும் காப்பாத்தவும் தான் வந்துருக்கேன்.”

“இன்னமும் நீ என்னா சொல்றேன்னு எனக்கு விளங்கலை.”

“நாளைக்கு வரை பொறுத்திருங்க. விளங்கும்.”

- அவள் விடை சொல்ல முயல்கிற மாதிரி இருந்தது. ஆனால் அது ஒரு கேள்விக்குறியாகி தேங்கித்தான் நின்றது. அதற்குப் பிறகு பரந்தாம நாயக்கரும் அவளிடம் பேச்சை வளர்க்கவில்லை.

“சரி... நாளைக்கு இதே நேரம் வருவேன் விளங்கறமாதிரி சொல்லு. எனக்கு விளங்கலைன்னா கழுத்தைச் சுத்தி மூக்கைத் தொடாம இடத்தைக் காசி பண்ணிடு.”

“இல்ல... நாளைக்குத்தான் நீங்களும் இந்த பொன் மேனி எப்பாடிப்பட்டவங்கறத புரிஞ்சுக்குவீங்க.”

- பரந்தாம நாயக்கர் அவள் பதிலை ரசித்தார் இனி பேச ஏதுமில்லை என்கிற மாதிரி கிளம்பத்

பாராநார். கட்டிலில் கிடந்த அவரது அங்கவஸ்துவத்தை அவளே எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அப்பொழுது அவள் பார்த்த பார்வையில் பாராளமான பொருள்!

சூழந்தைகளுக்கு சோறு ஊட்டிக்கொண்டிருந்தாள் பங்கஜ மீனாட்சி. அப்பொழுதுதான் அந்த செய்தி அவளை அடைந்தது.

“ஆமாம்மா... நம்ம ஐயாவை உங்க அண்ணன் கூட்டுக் கொன்னுப்புட்டாரு. அதுமட்டுமில்ல அவரையும் பிடிச்சு போலீஸ்ல கொடுத்துட்டாங்க.

தகவல் காதை அடைத்தது. மறுநொடி அவளது இதயம் அறுந்து பொத்தென்று அவளது வயிற்றுக்குள் விழுந்தது.

நொறுங்கிப்போய் ஒரு ஓரமாய் போய் அமர்ந்தாள். சூழந்தைகள் சுற்றி நிற்குகொண்டன.

“அம்மா.... பேசும்மா... ஏம்மா ஒருமாதிரி ஆயிட்டே பேசும்மா...” - அனத்த ஆரம்பித்தன.

‘பங்கஜம்! இந்த மாளிகையை உலகமே பாத்து அசந்துபோகிற மாதிரி உன் புருஷன் கட்டிட்டாரு.

இப்படி ஊரே கண்ணுபட்றமாதிரி கட்டுனா திருஷ்டியில இது மூழ்கிப்போயிடும்.

எதாச்சம் பலி கொடுத்து திருஷ்டிய கழிக்கப்பாரு. இல்லாட்டி நிம்மதியா வாழவிடாது.

- யாரோ மாளிகை கிரகப்பிரவேசத்தின்போது சொன்னது அவள் காதில் எதிரொலித்தது.

அந்த கருத்து மெய்யாகிவிட்டது.

இனி வாழ்வதில் அர்த்தமேயில்லை.

ஆதரவு காட்டுவதற்காக இருந்த அண்ணன்கூட அநியாயமாக கொலைகாரன் ஆகிவிட்டான். தாலி கட்டியவனும் எவ்வளவு தாழ்ந்து போகவேண்டுமோ அவ்வளவு தாழ்ந்து உயிரையும் விட்டு விட்டான்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு வாழ்வதில் எதாவது அர்த்தமிருக்கிறதா? அவள் மனமளவென்று அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையில் இறங்கத் தொடங்கினாள்.

பேபாலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் விசாரணைக்காக மாளிகைக்கு வந்தபோது ஒரு ஏவலார் கள்கூட இல்லை. மயானத்துக்கு வந்தது போல அது வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

சிங்கராயன் மட்டும் வாசலில் சோகமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“உள்ள யார் இருக்கா?”

“அம்மா இருக்காங்க சார்...”

“இன்னும் யாரெல்லாம் இருக்காங்க...”

“முன்ன வேலைக்காரங்களே அம்பதுபேர் இருப்பாங்க. இப்ப ஒருத்தர்கூட இல்ல.”

“எல்லாரும் எங்க போய்ட்டாங்க.”

“ஐயாவோட நடவடிக்கை பிடிக்காம வேலையை விட்டு நின்னுட்டாங்க.”

“ஏன்... நீ நிச்சலியா?”

“இல்லீங்க... நான் ஐயா குடும்பத்து உப்பைத் துண்டு வளர்ந்தவங்க. விட்டுட்டுபோக மனசு வராதுங்க,”

- அவன் பதிலை அசைபோட்டவராக விறுவிறுவென்று உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்தார். முகப்பு நுழைவாயிலைக் கடந்து காரிடாரில் நடந்து மெயின் ஹாலையும் தாண்டி ஹாலுக்குள் நுழைவதற்கான கதவிற்கே சென்று நின்றபோது அது தாழிடப்பட்டிருந்தது.

கைவசம் இருந்த லட்டிக்கம்பால் அதை முதலில் மென்மையாகத் தட்டினார். பிறகு பலமாக... அதன் பிறகு சாவித்துவாரம் வழியாக உள்ளே பார்க்கவும் கூண்ணில் முள் ஏறியது போல ஒரு அதிர்ச்சி. அதன் பிறகு கதவை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே செல்லவும் அவர் வாழ்நாளில் பார்த்திராத காட்சி அங்கே அரங்கேறியிருந்தது.

வரிசையாக ஆறு பிணங்கள்!

பங்கஜ மீனாட்சியில் தொடர்ந்து அவளது ஆறு வயது மகள் வரை ஒரே சீராக வரிசையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஆறாவது பெண்ணான மூன்று வயது சந்தானலட்சுமி மட்டும் தூக்கில் தொங்காமல் அதற்கு கட்டப்பட்டிருந்த கயிறு எப்படியோ அவிழ்ந்ததில் கீழே மயங்கி விழுந்துகிடந்தது.

அந்தக் குழந்தைக்கு மூச்சிருக்கிறதா என்றுதான் முதலில் பார்த்தார்.

நல்லவேளா... அதன் மூக்குத் துவாரங்கள் இடையே சூடான காற்று போய் வந்து கொண்டிருந்தது அப்படியே தூக்கி தோள்மேல் போட்டுக்கொண்டவர் விறுவிறுவென்று வெளியே வந்தார்.

அதன்பின் ஊரே செய்தியறிந்து அந்த நிலை கால் வரை சென்று தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த சடலங்களைப் பார்த்து அயர்ந்து போனது. பலரது கண்களில் பீதி பொங்கி வழிந்தது.

ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிறகு வரிசையாக பிணங்கள் ஒரு வேனில் ஏற்றப்பட, கதவை இழுத்துப் பூட்டியது போலீஸ்!

அப்பொழுது போலீசுக்கு - தெரியாது.

அந்த மாளிகை அதன்பிறகு பூட்டியபடிதான் எல்லா நாளும் இருக்கப்போகிறது என்பது.

மாளிகைக்கு வெளியே நின்று வேடிக்கை பார்த்தவர்களில் ஜம்புலிங்கமும் இருந்தார். தனது

பொறாமை எல்லை மீறிப் போய்விட்டதாக அவரே நினைக்கறமாதிரி இருந்தது.

கணக்குப் பிள்ளையும் அந்த கூட்டத்தில் இருந்தார்.

“நீ நல்லா இருப்பியா...”

அநியாயமா எல்லாரும் அழியக் காரணமா இருந்தா? டியே. உன்னை செத்துப்போன நாயக்கரம்மா ஆவியம்மா விடாது பார்...” என்று எல்லோருக்கும் கேட்கும் படியாகக் கத்தினார்.

அதன் பிறகு மிகச்சரியாக 11ம் நாள்.

விக்ரமநாயக்கன்பட்டி வயல் வரப்பில் பட்டு லோட் சரசரக்க அறுப்பு நடப்பதைப் பார்க்க வந்தவர் வார்ப்பில் படுத்திருந்த நல்ல பாம்பு ஒன்றை அறியாமல் பிடிக்கவும் அது சீறி எழுந்து ஒரு போடுபோட்டது. கூருண்டு விழுந்தவர் ஐந்து நிமிடத்தில் நீலம் பாரித்து வார்ப்பிலேயே செத்துப்போனார்.

அதன்பின் பங்கஜ மீனாட்சிதான் பாம்பு வார்ப்பில் வந்து பழிவாங்கிவிட்டதாக ஊரே பேசிக் கொண்டது.

இன்ஸ்பெக்டரால் காப்பாற்றப்பட்ட நாயக்க ரிஷிகடைசி மகள் சந்தான லட்சுமியை அவளது மாமன் டாஜதுரையின் மனைவியே எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினாள்.

ரிணம் விழுந்த மானிகையை அப்படியே போட்டு வளர்க்கக் கூடாது என்று ஒருநாள் விளக்கு ஏற்றி வார்ப்புதற்காக மானிகைக்கும் வந்தாள்.

வந்தவள் ஹாலில் ஐந்து பெண்கள் ஒடிப்
பிடித்து விளையாடுகிற மாதிரி ஒருவித சப்தத்தைக்
கேட்டு பயத்தில் மயங்கிவிழுந்தாள்.

காவக்காரன் சிங்கராயன்தான் அவளை வெளியே
தூக்கிவந்து போட்டு மயக்கமும் தெளிவித்தான்
அவள் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிப்பதற்காக மாளிகை
யின் உள்ளே தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றவன் ஒரு
அறையில் இருந்து இன்னொரு அறை நோக்கி பங்கஜ
மீனாட்சியே ஒரு சிலைபோல விரைப்பாக நடந்து
போனதைப் பார்த்துவிட்டு அலறி அடித்துக்கொண்டு
ஓடிவந்தான்.

அவனும் அதன்பின் எதற்காகவும் உள்ளே செல்ல
வில்லை!

விடிந்துவிட்டது.

பரபரவென்று கைகளைத் தேய்த்தபடி எழுந்த
பரந்தாம நாயக்கர் மனமளவென்று பாத்ரூம் போய்
முகம் கழுவி, கழிக்கவேண்டியதையும் கழித்துவிட்டு
வந்து மடங்கிக் கிடந்த தினசரி பேப்பரைத் திறந்தார்.

இதுதான் அவரது அன்றாடம்.

அதன்பின் காபி வரும். பருகியபடியே பேப்பர்
படித்து முடிப்பார். அதன்பின் முகச் சவரம், பிறகு
குளியல், பிறகு அவரது வியாபாரத் தொடர்பான
நடவடிக்கைகள் என்று அவருக்கு சரியாக இருக்கும்.

அன்றும் அந்த வழக்கத்தில் பேப்பரைத் திறந்த
வருக்கு பகீர் என்றது.

‘திருமங்கலம் விருமாண்டி விடுதலை!’ என்கிற ஈழ செய்தி அவரது வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

“அடப்பாவி... எப்படி இவன் விடுதலை ஆனான். ‘வெளியே வரவே முடியாது; தூக்கு தண்டனை நாண்’னு சொன்னாரே வக்கீல்” - என்ற முணுமுணுப்போடு மொத்தச் செய்தியையும் படித்து முடித்தவர் நெடுநேரம்வரை எதையும் பேசவில்லை.

சீக்குவந்த கோழிபோல ஆகிவிட்டார்.

அவரது வெல்லமண்டி மேனேஜர் வந்த போதும், செக்காலை சூப்பர்வைசர் ஒருவர் வந்த போதும் அவர்கள் தொழில் தொடர்பாக பேசியது அதுவுமே காதில் விழவில்லை.

நினைவெல்லாம் விருமாண்டிதான் நிரம்பி இருந்த நாள். சாப்பிட உட்கார்ந்தபோதுகூட சுரத்து இல்லை. அவர் வசித்துவரும் வீட்டைப் பராமரித்துவரும் அவரது விதவைச் சகோதரிகூட ஏதோ வியாபாரத் தொடர்பான குழப்பமாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தாள்.

பேருக்கு அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டுவிட்டு நாலுக்கு வந்தவருக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. ஹாலில் விருமாண்டியே உட்கார்ந்திருந்தான்!

“வி...விருமாண்டி...நீயா?”

“நானேதான். ஏன் அப்படியே போயிடுவேன்னு நினைச்சீங்களோ...?”

“இல்ல... அப்படி எல்லாம் இல்ல. வக்கீலைப் பாக்கும்போதெல்லாம் அவர்கூட சொல்வாரே,

‘கேஸ் வலுவா இல்லை - நீ எப்படியும் வெளியே வந்துடுவே’ன்னு...”

“அப்படியா?” - அவன் கேட்டவிதமே ஒருவித நக்கலோடுதான் இருந்தது.

“சத்தியமா விருமாண்டி...”

“ஏன்யா ஒரு சத்தியத்தை எனக்காண்டி வேஸி’ பண்ணே. நீ சாகணும்னு ஆசைப்பட்டேன்னு தெரியமா சொல்லேன். அதானே உண்மை.”

- அவன் பேச்சுக்கு பதில் பேசமுடியாதபடி அவனை மலங்க மலங்கப் பார்த்தார்.

“முழிக்கறதப்பாரு. சரி சரி போய் ஒரு அம்ப தாயிரம் கொண்டுவா...”

“அம்பதாயிரமா...?”

“லட்ச ருவா கேக்கணும்னுதான் நெனச்சேன் சரி ஒரே நேரத்துல வேண்டாம். அடுத்த மாசம் கேட்டுக்குவோம்னு உட்டுட்டேன்.”

“விருமாண்டி... இது அநியாயம்...”

“அதை ஒரு யோக்யன் சொல்லணும்.”

“நான் என்ன அப்படி செய்யக்கூடாத தப்பை செய்துபட்டேன்னு இப்படி என்னை பாடா படுத்தறே...?”

“அதுசரி... தினசரி ஒருத்திகூட படுக்கறது உனக்கு வேணா சரியாப்படலாம். ஆனா அது எம்புட்டு பெரிய கேப்மாரித்தனம் தெரியுமா?”

“எவன் இன்னிக்கு செய்யலை? என்கிட்ட பெருசா நியாயம் பேச வந்துட்டியே.”

“சரி... அப்ப நான் பத்திரிகைக்காரங்களுக்கு அலுவல் வேண்டியத அனுப்பித்தேன். உன்போட்டோ அமக்களமா எல்லா பேப்பர்லையும் வரும். அப்ப அலுவல்ககிட்ட உன் நியாயத்தைச் சொல்லு.”

“விருமாண்டி...”

“என்ன விருமாண்டி? போய் பணத்தை எடுத்து வர் டு வாய்யா...”

“இப்படி அப்பப்பவந்து சில்ரை சில்ரையா கேக்காம ஒரேடியா ஒரு தொகையை சொல்லிடு. அந்தா’ நேன்.”

“அதுக்கு வேற ஆளைப்பாரு. நீ என்னோட அபாண்டமுட்டை போட்டற வாத்து. நான் கேக்கும் போதெல்லாம் முட்டைபோட்டுகிட்டே இருக்கணும் நாயக்கரே... வளவளன்னு பேசாம போய் பணத்தை எடுத்துக்கிட்டு வா...”

அவன் அலட்சியமாக சொல்லிவிட்டு எதிரில் போடோ மேல் கிடந்த பேப்பரை எடுத்து படிக்க ஆரம்பித்தான்.

நாயக்கருக்கும் வேறுவழி தெரியவில்லை. என்னே சென்று ஐம்பதாயிரத்தை எடுத்து வந்து அவன் மேலே விட்டெறிந்தார்.

“மகாலட்சுமியை இப்படியா தூக்கி எறிவே? அப்போல கோபம்னா என்கிட்ட நேரா காட்டு. ரூவா

என்ன பண்ணிச்சு?” என்று அந்த நோட்டுக்கட்டை எடுத்து முத்தமிட்டபடியே அங்கிருந்து அகல ஆரம்பித்தான் அவனும்!

நங்குநங்கு என்று தலையில் குட்டிக் கொண்டார் நாயக்கர். அவ்வளவு இயலாமை! அதன்பின் காலைப்பொழுது என்றுகூட பார்க்காமல் வீட்டில் ரகசியமாக அவர் நிர்வகித்து வரும் மினி பாருக்குள் நுழைந்து ஒருபெக் அடித்து முடித்தார். அந்த அரிஸ்ட் அடுத்து அவரை என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தது.

அவரது தென்னந்தோப்பும் பம்ப்செட் அறையுமே ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பொன்மேனியும் ஞாபகத்தில் மின்னி கண்ணடித்தாள்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் அவரது கார் புறப்பட்டுவிட்டது!

தோப்பில் உள்ள பம்ப்செட் அறைக்குள் பிரிவேசித்தபோது பொன்மேனி தயாராகக் காத்திருந்தாள். பம்ப்செட் மோட்டாரிலேயே குளித்ததில் கூந்தல் ஒன்றோடொன்று ஒட்டாமல் ஷாம்பு விளம்பரக்காரி போல அவளைக் காட்டியது.

முதல்நாள் அவள் பேசிய எதுவும் துளிசா. ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. விருமாண்டி அந்த அளவு அவரை ஆக்ரமித்திருந்தான். அவனுக்கு சரியான போதையின் ஆக்ரமிப்பு.

“பொம்மேனி... பரவால்லியே - ரெடியா இருக்கு
ய்யோ. நான் இப்படி காலையே வருவேன்னு தெரியுமா
எனக்கு...”

“நல்லா தெரியும்...”

“சபாஷ்... ஆமாம்... எப்படி தெரியும்?”

“விருமாண்டிண்ணு ஒருத்தன் வெளிய வந்துட்
டாண்ட, நீங்க இனி நேரம் காலமெல்லாம் பாக்காம
ய்யுங்கதான் வருவீங்க...”

அவள் விருமாண்டி பேரைச் சொன்னது தான்
பாபதம் - அவரது போதை ஜிவ்வென்று இறங்கத்
தொடங்கியது.

“பொம்மேனி... உனக்கும் விருமாண்டியைத் தெரி
யுமா?” உதறிக் கொண்டு கேட்டார்.

“தெரியுமாவா...? ஒருத்தனுக்கு முந்தி விரிச்சு
ய்யுத்தன் பொண்டாட்டியா - உத்தமியா இருந்த
ய்யானை இந்த நிலைமைக்கு ஆக்குனவனாச்சே...”

“என்ன சொல்ற நீ...?”

“என்னத்த சொல்ல.. உடம்பைக் கோவிலா
ய்யானைச் சும்மாட்டவங்களும் நம்ப நாட்டுல உண்டு.
ய்யுத்த பலபட்டையாக்கி பாடா பற்றவங்களும்
ய்யா நாட்டுல உண்டு. அந்தவகைல நீங்களும், என்
ய்யுத்தனும் ஒண்ணுதான்.”

“என்ன சொல்றே பொம்மேனி... உனக்கு எல்லா
ய்யுத்தமும் தெரியுமா?”

“தெரிஞ்சதால தானே அஞ்சும் மூணும் எட்டுன்னு கணக்குப் போட்டு கச்சிதமா இங்க வந்துருக்கேன்.”

“அப்படின்னா...?”

“உங்கள் மாதிரி பெரிய மனுஷங்க இடம் பார்த்து படுக்கணும். ஆள் பார்த்து அணைக்கணும். இல்லாட்டி அவனைப்போல மொல்லமாரிங்க ரகசியமா கேமராவை வெச்சு படம் எடுத்து, பொறவு அதைக் காட்டிக் காட்டியே காசு புடுங்கப் பார்ப்பாங்க. உங்களுக்குத்தான் தண்ணிய விழுங்கிட்டா தரை எது - வானம் எதுன்னே தெரியாதே...”

“பொம்மேனி... இது... இது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அந்த நாய்க்கு கப்பம் கட்டினவங்கள்ள என் புருஷனும் ஒருத்தர்.... அப்பத்தான் நீங்களும் அவன் வலைல விழுந்து கப்பம்கட்டிகிட்டு இருக்கறது தெரிய வந்துச்சு. அதுக்குள்ள ஒரு திருப்பம். அவனை ஒரு கொலை கேஸ்ல போலீஸ் பிடிச்சு உள்ள போட்டுருச்சு. என் வீட்டுக்காரரும் தப்பிட்டதா நினைச்சாரு. நீங்களும் அப்படித்தான் நினைச்சிருக்கணும்.”

“உண்மைதான். ஆனா இப்ப வெளியவந்து திரும்ப பால் கறக்கற மாதிரி காசைக் கறக்க ஆரம்பிச்சிட்டானே...”

“அந்த பால்காரனை சமாளிக்க ஒரு வழி இருக்கு. நேத்து நான் ஒரு விஷயத்தை பாதின விட்டேனே ஞாபகம் இருக்கா?”

“என்ன சொல்றே... கொஞ்சம் விளங்கற மாதிரி சொல்லு பார்ப்போம்.”

“என்ன மனுஷரு நீங்க... இன்னுமா விஷயத்துக்கு உங்களால வரமுடியல...”

“போதைல எனக்கு ஒரு எழவும் புரியல... நீயே புரியற மாதிரி சொல்லிடு...”

- அவளும் சொல்லத் தொடங்கினாள். சொல்லி முடித்த நிலையில் பரந்தாமநாயக்கர் முகத்தில் ஒரு புது வெளிச்சம்.

“பொன்மேனி.. இதைத்தான் ஒரு கல்லுல இரண்டு மாங்கான்னு சொல்றதா?”

“அதேதான்!”

“உனக்குத்தான் என்னா ஒரு மூளை.... ஆமா அது எப்படி உனக்கு விருமாண்டி வெளியவரப் போறது நேத்தே தெரியும்.”

“நேத்து சொன்ன தீர்ப்புதான் இன்னிக்கு பத்திரி கைல வந்துருக்குது. எங்க கேஸ் விஷயமா கோர்ட்டுக்கு போய்ட்டு அங்க இந்த விஷயத்தை நேரிலயே பார்த்து தெரிஞ்சுகிட்ட பிறகுதான் உங்களப் பாக்கறதுன்னு முடிவு வெடுத்தேன். தோப்புக்கும் வந்தேன்.

உங்க தோப்பு காவக்காரன் என்னை ‘அந்த மாதிரி’ பொம்பளைன்னு நினைச்சி உள்ளபோய் இருன்னான்.

எனக்கும் அது செளகர்யமாப் போச்சு. இப்ப புரியுதா?”

- பொன்மேனியின் பேச்சைக் கேட்டு பரந்தாம நாயக்கர் வாயைப் பிளந்துவிட்டார்.

“அப்ப நீ எனக்கு முந்தி விரிக்கறேன்னு சொன்னது...”

“உங்களை வளைச்சுப் பிடிக்க சும்மா அப்படி சொன்னேன்...”

“ஒருக்கா அதை மீறி நான் உன்னத் தொட்டுருந்தா...”

“என் காரியம் முடியறவரை இந்த உடம்பை நீங்க திங்க கொடுத்துட்டு அப்புறமா என் புருஷன் போன வழி போயிட்டுறதுதான் நான் எடுத்திருந்த முடிவு.”

- இறுதியாக அவள் சொன்னது அவர் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்துவிட்டது.

“இல்ல பொன்மேனி... நான் அவ்வளவு மோசமானவன் இல்ல. பொஞ்சாதி இருந்தா கண்டிப்பா அவளோ போய் பல வருஷம் ஆச்சு. காசு பணத்துக்கும் பஞ்சமில்ல. சேருவார் சேர்க்கையும் சரியில்லை. அதான் இப்படி ஆயிட்டேன். ஆனா விருமாண்டி நல்லா பாடம் கத்துக்கொடுத்துட்டான்.”

“அப்படித் தெரியலியே...”

“வேற எப்படித் தெரியுது?”

“அவன்கிட்ட பாடம் கத்துருந்தா இந்த பம்பு செட் ருமுக்குள்ள நான் வரமுடியுமா?”

“அது... அது...”

“மென்னு துப்பாம தப்பை தப்புன்னு ஒத்துக் கொடுங்க.”

“ஆமா தப்புதான்...”

“இனியாச்சும் அந்த ராமன் மாதிரி இருக்க முயற்சி எடுக்கணுங்க.”

“அது மட்டும் அந்த விருமாண்டி கைலதான் இருக்கு.”

“நல்லதை நினைச்சு இறங்குங்க. நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கட்டும்.”

“நல்லா ஞாபகம் இருக்கு... இந்த சந்தர்ப்பத்தின்போது நான் மானத்தோடையே வாழமுடியாது. அப்படி இருக்க விடுவேனா...?”

“அப்ப முதல்ல அவனுக்கு தகவல் அனுப்புங்க. நாளைக்கு இந்த நேரம் நல்ல செய்தி நமக்கு வரணும்.”

“வருமா?”

“வரும்.... வரணும்!”

- பொன்மேனி வலக்கையை உயர்த்தி சூளுரைப்பது போல சொன்னவிதத்தில் நல்ல அழுத்தம்!

பொத்தென்று தன்முன் விழுந்த பரந்தாம நாயக்கரின் தோப்புப் பத்திரத்தைப் பார்த்து ஒரு வினாடி இன்ப அதிர்ச்சிக்குள்ளானான் விருமாண்டி.

“இதோட மதிப்பு இன்னிக்கெல்லாம் முப்பது ரூபாய்து லட்சம். சந்தேகமா இருந்தா நாலுபேர்கிட்ட

கேட்டுக்க. பத்திரத்தையும் எடுத்து நல்லா பார்த்துக்க.”

“நாயக்கரே... எதுக்கு பீடிகை? விஷயத்துக்கு வாங்க. நான் என்ன பண்ணணும்?”

“விக்ரமநாயக்கபுரம் நாயக்கர் மாளிகை பத்திர கேள்விப்பட்டுருக்கியா?”

“பேய் பங்களாம்பாங்களே... அதா?”

“அதேதான்.... ஆனா அங்க பேயெல்லாம் இல்ல அல்லிக்கரை செங்கமலம்னு ஒரு சூனியக்கார பொம்பளதான் அங்க இருக்கா....”

“அல்லிக்கரை செங்கமலம்....? கேள்விப்பட்ட பேர் மாதிரி தெரியுதே....”

“முப்பது வருஷத்துக்கு முந்தி அவ ஆள் மயக்கி, இப்ப அவ சூனியக்காரி...”

“வயசானவுடனே தொழில மாத்திகிட்டாளாக்கும்?”

“இருக்கலாம்... அவ தொழில மட்டும் மாத்திக் கல. அந்த மாளிகைல இருந்துகிட்டு ஊரையே ஏமாத்திகிட்டு இருக்கா...”

“அவளை நான் போட்டுத் தள்ளணுமாக்கும்?”

“கரெக்டா சொல்லிட்டே....”

“உங்களுக்கும் அவளுக்கும் அப்படி என்ன பகை?”

“என் குடும்பத்துக்கு குனியம் வைக்கப் போறானாம்.”

“அப்படிப் போடு அருவாளை... அதான் தோப்பே போனாலும் பரவால்ல - அவ போகணும்னு முடிவு எடுத்துட்டீரா...?”

“ஆமாம். அவளைப் போட்டுத் தள்ள உன்னால முடியுமா?”

“ஒரு பெரிய சொத்தே வரும்போது அவ என்ன... இன்னும் பத்துப்பேரை கூட போட்டுத் தள்ளுவேன்.”

“உன் வீறாப்பெல்லாம் அவகிட்ட வேகாது. அவ மிரட்டற மிரட்டு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல... விக்ரம நாயக்கர் பரம்பரையையே கருவறுத்தவ அவ. அந்த மானிகையை யாரும் வாங்க உடாம பண்ணிகிட்டு, அதேசமயம் அவ அதை அனுபவிச்சுகிட்டும் இருக்கான்னு கேள்வி.”

“யானைக்கு அங்குசம்... மீனுக்கு வலை, ஆநிரைக்கு கடிவாளம், அந்த மாதிரி அவளுக்கு நான் நாயக்கரே...”

“அப்ப அதையும் நான் பாக்கறேன். இப்பவே புறப்படு!”

“நான் புறப்பட்டறது இருக்கட்டும். காரியம் கச்சி நமா முடிஞ்ச பொறவு எனக்கு அல்வா கொடுத்துட மாட்டீங்களே...”

“அதான் என் போட்டோங்க உன்கிட்ட இருக்கே. என்னால நினைச்சாலும் முடியுமா?”

“அப்படிபோடு... பயம் இருந்தா சரி!”

“ஒரே பயம். அது நீயா மட்டும்தான் இருக்கணும். அவ பயம் கூடாது.”

“இருபத்தி நாலுமணிநேரம்தான். என்ன நடச்சுதுன்னு பாருங்க...”

“சரி... எப்படி காரியத்தை முடிப்பே...?”

“கேக்கறத பார்த்தா வழியையும் சொல்லுவீங்க. போல இருக்குதே...”

“ஆமா... உன் முரட்டு தனமெல்லாம் அவகிட்ட வேகாது. நான் ஒரு வழி சொல்றேன். இதோ...” - அவர் பேச்சோடு பேச்சாக தன் அருகில் ஒரு டவலால் மூடிய நிலையில் இருந்த டைம்பாம் ஒன்றை வெளியில் எடுத்து அவன் முன்வைத்தார்.

“டைம் பாமா?”

“ஆமாம்... விறுவிறுன்னு உள்றபோய் வெச்சுட்டு வந்துடு. அவளை அழிக்க இது ஒண்ணுதான் வழி.”

“அதுவும் சரிதான்!” - விருமாண்டி அதை ஆவலோடு எடுத்துக் கொண்டான்.

“பாத்து... துளிகூட காரியம் பிசகக்கூடாது!”

“பிசகறதா... பேய் மாளிகை தூள் தூளான விஷயம் காதுக்கு வருதா இல்லையான்னு பாருங்க...”

- டைம்பாமுடன் புறப்பட்டவனைப் பார்த்து நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டார்.

அவன் விலகவும் பொன்மேனி வெளிப்பட்டான்.

“பொன்மேனி... எப்படி?”

“பின்னாலேயே போங்க. மாளிகைக்குள்ளே அவன் பின்னால் உடனேயே காவக்காரன்கிட்ட அவன் டைம் பாய்மோட போய்ட்டான்னு மட்டும் சொல்லுங்க. அப்பறம் பாருங்க...”

“அந்த காவக்காரன் அந்த செங்கமலத்தோட என்னய்யானா?”

“கையாளாவா... அவன்தான் அவளுக்கு எல்லாம். அந்த அளவு - விசுவாசியான அவனையே - வசியப் படுத்தி வெச்சுருக்கா...”

“அதுசரி... இவ்வளவு தெரிஞ்ச நீ எப்படி அவன்மீடரை அங்க போகவிட்டே?”

“தப்பு நாயக்கரே... என் புருஷன் போனதால்தான் இவ்வளவும் தெரியவந்துச்சு. தன்னால செத்தவங்க நிஜமாலுமே மண்ணுக்கடியில் போய்ட்டாங்களா இல்லையான்னு பாக்கறதுக்காகவும் அவங்க ஆவியை அப்படி எதிர்த்துப் பிடிக்கவும்தான் அவ சுகாட்டுக்கே வந்திருக்கா.

சுருக்கமா சொன்னா என் புருஷன் சமூகத்துக்கு என்ன பால் ஊத்த போய்தான் இவ்வளவு விஷயத்தை அப்படித் தொட்டுத் தொட்டு தெரிஞ்சுகிட்டேன்.”

“கவலையை விடு... என்னையும் உன்னையும் எல்லையா அழுத்திகிட்டு இருக்கற ஒரு விஷயம் இன்னி யோரா தீரப் போகுது. நானும் புறப்பட்டுறேன்.”

- பரந்தாமநாயக்கரும் பின்னாலேயே புறப்பட்டார்!

விக்ரமநாயக்கபுரம் நாயக்கர் மாளிகை முன்பு
னால் நின்றுகொண்டிருந்தான் விருமாண்டி.

சிங்கராயனை அழைத்து அவனிடம் சான்றிதழ் கேட்டு உள்ளே போய்ப் பார்ப்பதெல்லாம் அசட்டுத்தனமாய் அவனுக்குத் தோன்றியதோ என்னவோ?

சிங்கராயன் நிச்சயம் அல்லிக்கரை செங்கமலத்தின் கையாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எனவே அவனுக்குத் தெரிகிற மாதிரி உள்ளே நுழைந்தால் உள்ளே இருக்கும் செங்கமலம் எச்சரிக்கையடைந்து ஜெகஜ்ஜால வேலைகளை அதன் பின் காட்டுவாள் என்பதால் ஓசைப்படாமல் உள்ளே நுழைவதுதான் சரியென்று ஒருவேளை அவன் நினைக்கிறானோ?

ஓசைப்படாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருந்த பரந்தாம நாயக்கரோ ஒரு பருத்த தூங்கு மூஞ்சு மரத்தின் பின்னால் நின்றுகொண்டு அடுத்து அவன் என்ன செய்யப்போகிறானோ என்று பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அவன் சிங்கராயனை சந்திக்காமல் நேராக வந்து நின்றுகொண்டிருப்பதே அவருக்கு பெரிய கேள்விக்குறியாகத்தான் இருந்தது.

அவனது கையில் ஒரு சால்வை!

அதில்தான் டைம்பாம் இருந்தது.

மேலே கத்திரிக்காய், வெண்டைக்காய் என்று
யாய்கள் இருந்தன. யாருக்கும் சந்தேகம் வரக்கூடாது
யாப்பதற்காக அவனாய் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு.

மாளிகையோ எந்த அரவமுமின்றி 'ஹோ' வென்று
யார் சியளித்தது. நல்ல உச்சிவேளை!

சூரியன் மட்டும் எந்த மேகத் தடுப்பும் இன்றி
யிருமாண்டியைப் பார்த்தபடி அனல் கக்கிக் கொண்
டிருந்தான்.

பரந்தாம நாயக்கர் நிலை கொள்ளாதபடி தவித்துக்
கொண்டிருந்தார்.

அவனோ அந்த சால்வையை அருகில் தழைத்
துருந்த பார்த்தீனியப் புதரில் கொண்டுபோய் மறை
யாக வைத்தான். பின் இடுப்பு மடிப்பில் இருந்து பொடி
யாப்பாவை எடுத்து ஒரு உறிஞ்சு உறிஞ்சிக்கொண்டான்.

அப்படியே திரும்பி நடந்தான்!

அதுவும் பரந்தாம நாயக்கர் ஒளிந்தபடி இருக்
படி தூங்குமுஞ்சி மரத்தைப் பார்த்தபடி.

நாயக்கர் வியர்க்க ஆரம்பித்தார்.

அவன் எதார்த்தமாய் வேறு எதற்காகவாவது
இந்தப் பக்கம் வருகிறானா - இல்லை தான் வந்
துப்பது தெரிந்துதான் வருகிறானா என்பது தெரி
யாமல் குழம்பியவர் அவன் பார்வையில் பட்டு
யிடாதபடி மரத்தண்டின் பின்னால் அப்படியே
மறைந்து மறைந்து அவன் அருகே வரவும் பார்வை
யில்லாதபடி ஒளிந்து நின்று கொண்டார்.

மரத்தடியில் வந்து நின்றவன் அதன் அடியில் திடீரென்று உட்கார்ந்தான். சட்டைப்பாக்கெட்டி இருந்து ஒரு பீடியை எடுத்து பற்றவைத்தான். புதைவிடத் தொடங்கினான். அவனது நடவடிக்கை துவிகூட புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி மிக வித்யாசமாக இருந்தது.

நாயக்கரிடமும் இதயம் தாறுமாறாக துடித்தபடி இருந்தது.

பீடி ஒரு பாதி முடிந்த நிலையில் அதை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு தூக்கி எறிந்தான். பிறகு கைகளை பரபரவென்று தேய்த்துக் கொண்டான்.

நாயக்கர் 'பக்பக்' என்று துடித்துக்கொண்டே யிருந்தார். பிறகு எழுந்தவன் மாளிகை நோக்கி திரும்பவும் நடப்பதுபோல நடந்தான்.

சில அடிகள்தான் நடந்திருப்பான்.

சட்டென்று நின்றவன் படுவேகமாய் திரும்பினான். அவன் அப்படித் திரும்புவான் என்பது தெரியாதபடி எட்டிப்பார்த்த பரந்தாம நாயக்கர் அவன் திரும்பிப் பார்க்கவும் ஆடு திருடிய கள்ளனைப் போல முழித்தார். அவனோ மெல்ல... மிகமெல்ல என்ற சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

பரந்தாம நாயக்கருக்கு அவன் அப்படிச் சிரித்தால் என்ன அர்த்தம் என்பது தெரியும்.

“அது... அது... நீ உள்றபோய் கலக்கப்போறது பார்க்கத்தான் பின்னாலேயே வந்தேன்... வேற ஒண்ணுமில்ல” என்றார் வழிந்தபடி.

“அப்படி வந்த ஆள் எதுக்கு என்னயப் பாத்து
பயிர் பண்ணும்?”

“அது... அது...”

“எமகாதகன்யா நீ... எப்ப இந்த விஷயத்தை
நீ எங்கிட்ட ஒப்படைச்சியோ அப்பவே இந்த மானிகை
பிராப வரலாறு அம்புட்டையும்தான் கறந்துட்டேன்.
எப்ப ம்பாமோட உன்ற நான் போவேன்... நீ அந்த
பாவக்காரனைப் பார்த்து உசுப்பேத்தி உடுவே. உடனே
அவன் பதறிப்போய் உள்ளாற தகவல் தருவான்.
உள்ளாற எனக்கு நடக்க வேண்டியது நடக்கும். நான்
மகாண்டிபோன பாமும் உங்கிட்ட இருக்கற இன்
மையாரு நிமோட்டால வெடிக்கும். இதுதானே
உங்கிட்டம்?”

- அவரது திட்டத்தை அப்படியே விவரித்த
பிராப மிரளமிரளப் பார்த்தார் நாயக்கர்.

“என்னா... எப்படி எனக்கு இதெல்லாம் தெரி
பயிர் பண்ணு பாக்குறியா?”

- அவரும் ஆமாம் என்கிற மாதிரி பார்த்தார்.

“அங்கதான் இந்த விருமாண்டிய நீ சரியா புரிஞ்
கூறல. நீ தடுக்குல பாஞ்சாநான் கோலத்துலையே
பாபாறவன். இப்பதான் உனக்கு கிரிமினல் புத்தி
பாபார்ட்டிங். ஆனா, என்வரைல அது ஆல்வேஸ்
பாபாணிங் புரியுதா?”

“சரி இப்ப என்ன பண்ணப்போறே, அதைச்
பிராபல்லு.”

“வேடிக்கையைப் பாரு...”

- கையை சொடுக்கிக்கொண்டே நடந்தவன் மாளிகையின் கிராதிக் கதவின் வேல்கம்பு உருவப் பட்டிருந்த இடைவெளிக்குள் நுழைந்து விறுவிறு வென்று நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இலை தழை சருகுகள் இவன் காலடிபட்டு சட்டி மெழுப்ப சில ஒணான்கள் அவனது வேகம் பார்த்து அங்கும் இங்குமாய் ஒடிப் பின் தன் முன்னிரண்(டு) கால்களை உயர்த்தி வேடிக்கைப் பார்த்தன.

முகப்புக் கதவை அடைந்தவன் கதவுப் பூட்டை தன்வசம் உள்ள வினோதமான கம்பி ஒன்றைக் கொண்டே திறந்தான்.

அப்படியே திரும்பியும் பார்த்தான்.

பரந்தாம நாயக்கர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

“அந்த காவக்காரனுக்கு தகவல் கொடுத்துா || தீங்க. டைம் பாமெல்லாம் வேஸ்ட்டு... என்ன பண்ணேன்னு பாருங்க” என்றவனாய் உள்ளே நுழைந்தான் கண்ணை விட்டுப் மறைந்தான்.

நொடிகள் கரைய ஆரம்பித்தன.

அவை அறுபதை எட்டி முதல் நிமிடமும் கழிந்தது.

அடுத்து இரண்டு... மூன்று... நான்கு... என்ற வரிசையாக நிமிடங்கள் கழியவும் நாயக்கரால் நிலை கொள்ள முடியவில்லை.

. அதேசமயம் உள்ளே இருந்து ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள். படு கேஷுவளாக வந்தவள் நாயக்கரையும் அறியாது.

“ஓங்களை அண்ணன் உள்ள கூட்டுச்சு...”

“அண்ணனா?”

“அதான் விருமாண்டி அண்ணன்”

“அவன்... அவன்... உளற?”

“உளற தான் இருக்கு... அதுக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. அதுவும் ஆகவும் ஆகாது. ஏன்னா இந்த மானிகைல பிள்ளைமா இருக்கறதே அதுதானே?”

அந்த பதில் பரந்தாம நாயக்கரின் இதயத் துடிக்கை கட்டை விரல் நகத்தால் ஒரு கிள்ளு கிள்ளு கிளப்பாதுரித்தான் ஆக்கியது.

“நீ... நீ சொல்றதெல்லாம் நெசமா?”

“உளற வாங்க தெரியும்...”

“நான்... உள்ளாரையா... அவனை வெளிய வரச் சொல்லேன்.”

“அஞ்ச நிமிஷம்தான்... நீங்க உள்ளார வராட்டி புத்த டைம்பாம் வெடிச்ச நீங்க சிதறிடுவீங்கன்னு அண்ணன் சொல்லச் சொன்னாரு...”

அந்த பதிலின் கொடூரம் அவரை உள்ளே விழியது. பயமும் நடுக்கமுமாய் நடந்தார். உள்ளே வந்து நின்றார்.

பளிச்சென்ற மைதானம் போன்ற ஹாலுக்குள் நுழைந்தபோது பெரிய ஆச்சரியம் ஒன்று காத்திருந்தது.

உள்ளே தடிதடியாய் ஆட்கள்!

ஊஞ்சல் ஒன்றில் அல்லிக்கரை செங்கமலம் அழகாய் சுருட்டு பிடித்தபடி முழு பெண்குதந்திரம் பெற்றுவிட்ட ஒருத்தியாக...

அவளது காலடியில் அமர்ந்தநிலையில் 1714 பற்ற வைத்துக்கொண்டிருந்தான் விருமாண்டி பரந்தாம நாயக்கர் வரவும் திரும்பினான். பார்த்தான் சிரித்தான்.

சிரிப்பா அது?

அந்த ஹாலில் அவனது சிரிப்பின் எதிரொலி மிகமோசமான எதிரொலியாக விளங்கியது.

ஒரு வழியாக அவனுக்கு மூச்சிரைக்கவே சிரிப்பு அடங்கியது.

“என்னா நாயக்கரே... ஒண்ணும் புரியல இல்ல!”

அவனே அந்தக் கேள்வியையும் கேட்டான்.

“இது எங்க கோட்டையா...

ஒட்டு மொத்த தமிழ் நாட்டுல தூக்கு தண்டனைல இருந்தும், ஆயுள் தண்டனைல இருந்தும் தப்பி ஓடிவந்த கைதிங்களா இருந்து, அப்பா... அங்கங்க குண்டு வைக்கற தீவிரவாதிகளையா அம்புட்டுபேரும் இங்கதான் இருக்காங்க.

எங்கள் எல்லாம் காப்பாத்த போலீசு, சட்டம்
பாதுங்குன்னா எங்களைக் காப்பாத்த பேய் பிசாசுங்க...
அதுங்க உருவாக்கற பயம்தான் பிரதான காரணமே!

இங்க நாங்க ஒத்துமையா, சந்தோசமா இருக்கு
பிரபம் - இன்னிக்கு நேத்திக்கு இல்ல. முப்பது
பாதுங்கு...

எல்லாம் செங்கமலத்தக்கா போட்ட பிச்சை!

ஒளியத் தெரியாதவன் தலையாரி வீட்டுல ஒளிஞ்ச
பாதுங்கு நீ என்கிட்டையே வந்து என்னைலயே டைம்
பாதுங்கு கொடுத்திருக்கியே... உனக்கு எவ்வளவு
பாதுங்கு இருந்திருக்கணும்...?”

அவன் கேட்ட விதமே ஒருமாதிரி இருந்தது.
பாதுங்கு அப்படியே நெஞ்சைக் கையில் பிடித்துக்
பாதுங்கு.

“சும்மா சொல்லக்கூடாது... ஊரே இங்க நடக்கற
பாதுங்குக்கும், பயங்கரத்துக்கும் இந்த மானிகை
பாதுங்கு முதலாளியா இருந்து, செத்து ஒழிஞ்சானே
பாதுங்கு நாயக்கன்... அவன் பொண்டாட்டி பங்கஜ
பாதுங்கு சிதான் காரணமனு நினைச்சுகிட்டிருக்கு. அவ
பாதுங்கு பொண்ணுங்க அஞ்சும் இங்கதூக்குல தொங்
பாதுங்கு இங்கையே அவ சுத்திச் சுத்தி வந்துகிட்டிருக்
பாதுங்கு நினைச்சுகிட்டிருக்கு.

ஆனா அது உண்மையில்லன்னு கண்டுபிடிச்சாப்
பாதுங்கு ஒருத்தி... அங்கதான் அக்கா கொஞ்சம் ஸ்லிப்
பாதுங்கு டா. இல்லக்கா?”

- விருமாண்டி செங்கமலம் பக்கம் பேச்சோடும் கேள்வியோடும் திரும்பினான்.

“அவ புத்திசாலிதான்... இங்க என்னைப் பார்த்துட்ட அவ புருஷன் அதை அவகிட்ட சொல்லித் தான் செத்திருக்கணும். ஆனா அவன் சொன்னான்னு சொல்லாம தான் கண்டுபிடிச்சதா சொல்லி இவனை அவ தயார் படுத்தியிருக்காப்பாரு... அங்கதான் அயலோட புத்திசாலித்தனம் இருக்கு.

சரி, வளவளன்னு பேசிக்கிட்டிருக்காம இந்த ஆளுக்கும் எலெக்ட்ரிக் ஷாக்கெடுத்து சக்கையாக்விட தூக்கி வெளிய எறி.

நிஜமாலுமே இங்க பேயும் பிசாசும் தான்... மாடறதாதான் இனியும் எல்லாரும் நினைக்கணும்.”

“ஆனா அவ நினைக்க மாட்டாளே...”

“உயிரோட இருந்தால் நினைக்கறதுக்கு...”

“அப்படின்னா...”

“தென்னந் தோப்புவ அவ இந்தநொடி தூக்குவ தொங்கிகிட்டு இருப்பா... நம்ம ஆளுங்க தொங்க விட்டுப்பாங்க.”

- செங்கமலம் சொல்லிவிட்டு சுருட்டை ஓடி இழுஇழுத்தாள்.

“அக்கா... நீ ஆனாலும் ஸ்பீடுக்கா.”

- விருமாண்டியும் உற்சாகமாய் எகிறினாள் பரந்தாம நாயக்கர் மயக்கத்தின் விளிம்பில் இருந்தார்

அப்பொழுது ஒரு அதிசயம் போல அங்கே பொன்
மெனி நுழைந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கையில்
அந்த டைம்பாம். அவளை அங்கே பார்த்த
விருமாண்டியும், செங்கமலமும் பீதியோடு ஒருவரை
அருவார் பார்த்துக்கொள்ளும்போதே-

“நாயக்கரே... நீங்க வெளிய போங்க.” என்றாள்
விருமாண்டி.

“ஆய்ய்....” சீறிக்கொண்டு கிளம்பப் பார்த்த
அருவான் எதிரே டைம் பாமின் பட்டனை அழுத்து
வருவோல ஒரு தோற்றம் கொடுக்கவும் அவன் அப்
படியே ஜகா வாங்கினான்.

“போங்க நாயக்கரே... ஓடுங்க. இன்னும் ஒரு
மினிஷம்தான். இந்த மாளிகையே சுக்கு நூறாகப்
பொருது. வெளியயும் போலீஸ் நிக்குது. தைரியம்
கொடுத்து இவங்க வெளிய ஓடட்டும்.”

அவள் சொன்னது அவர்களை விதிர்க்க
விட்டது.

“அக்கா... என்னக்கா இது? தூக்குல தொங்
கிட்டு இருப்பானே... டைம்பாமோட வந்து நிக்கறா
பேனக்கா...”

“அதாண்டா எனக்கும் புரியல...”

- விருமாண்டியும், செங்கமலமும் ஒருவருக்
கொருவர் அலமலந்து போகும்போது பரந்தாம
நாயக்கர் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே
வா. ஆரம்பித்தார்.

வாசலுக்கு வந்து, போர்டிகோ பாகத்தில் இறங்கி, கிராதிக்கதவு நோக்கி அவர் ஓடியபோது பயங்கர வெடிச்சப்தம் கேட்டது. நின்று திரும்பிப் பார்த்தவர் எதிரே ஒரே புகை மண்டலம்.

ஒரு வினாடி 'ஐயோ பொன்மேனி' என்று அடிமனசிலும் ஒரு ஒலம் எழுந்து அடங்கியது.

எல்லாம் முடிந்து களைத்துப் போய் தென்னிந்தோப்புக்குள் நுழைந்தவர் பம்ப்செட் அறை நோக்கித்தான் நடந்தார். நாயக்கர் மாளிகையில் டைம்பாம் வெடித்ததைத் தொடர்ந்து ஊரே திரண்டு வந்து பார்த்ததும், காரணம் புரியாமல் பேசிக் கொண்டதெல்லாம் ஒரு கனவுபோலத்தான் இருந்தது. நல்ல வேளை போலீஸ் வருமுன்னு அவர்கள் விசாரணை வளையத்தில் சிக்காதபடி தப்பிவந்ததே ஒரு பெரிய சாதனையாகத்தான் இருந்தது.

பொன்மேனி எப்படி அங்கு வந்தான் என்பது மட்டும் விளங்கவேயில்லை.

அவள் பேரில் மதிப்பும் கரிசனமும் பலமடங்கி, கூடிப் போயிருந்தது.

விருமாண்டி என்கிற ஒரு பிளாக் மெயிலரிடம் இருந்து தப்பித்துவிட்ட சந்தோஷம் ஒருபுறம் அவரை ஆக்ரமித்தாலும், பொன்மேனியை இழந்து விட்ட துயரம் இப்பொழுதைக்கு எந்த கொண்டாட்டமும் வேண்டாம் என்பதுபோல அவரை அடக்கியிருந்தது.

எப்படியோ பேய் பிசாசு என்று முப்பது ஆண்டு
காலாக மிரட்டி வந்த ஒரு பொய்யான விஷயம் ஒரு
பாடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

அதுவும் பொன்மேனியால்!

- நினைப்போடு பம்புசெட் அறைக்கதவைத்
பிடித்தவருக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

உள்ளே பொன்மேனி தூக்கில் தொங்கிக் கொண்
டிருந்தாள். பேயும் பிசாசும் பொய் என்றாக்கிய அதே
பொன்மேனிதான் தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருந்
தாள்.

அப்படியானால் அங்கே வந்தது அவளது
மூனியா?

நினைக்கும்போதே மயக்கமாய் வந்தது
பாடிதாம நாயக்கருக்கு! எது நிஜம்?

முற்றும்